

சைவ சித்தாந்த இரூபதிபக் கருக வெளிப்பு—

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

கண்ணன் சேத்தனார்

இயற்றிய

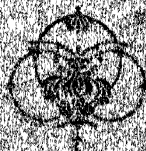
திணைமொழி ஜம்பது

மூலமும், பகைய வுரையும் .

RAJANAHOPADHYAYA

D. H. A. SWAMINATHA IYER L. B. B. A.

BESANT NAGAR, MADRAS-600 097

Published by

The South India Saiva Siddhanta
Works Publishing Society, Tinnevely, Ltd.

October, 1929

All Rights Reserved

Price Rs. 5

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வேளியீடு—ய.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

க ண் ண ன் சே ந் த னா ர்

இயற்றிய

திணைமொழி ஐம்பத்து

மூலமும்

[பழைய உரையும்]

மொழிநாற் றுந் திராசா, டாக்டர்

பு. வி. சாமிநாதன், நூல் திலையம்

தலைகூறு, சென்னை-20.

சென்னை, பச்சையப்பன் காலேஜ்

தமிழாசிரியர்

மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டன.

திருநெல்வேலித்

தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

லிமிடெட்

பதிவு செய்தது] தந்தி ௨௭ ஐப்பசி ௧௯௭௭

[விலை அணு 5.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

பா யி ர ம்

தமிழ்மொழி பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தோற்றமுற்று விளங்கும் ஓர் அருமந்த மொழியாம். தமிழர் கல்வி, வீரம், செல்வம், வாணிகம், சிற்பம், கைத் தொழில் முதலியவற்றிற் சிறந்து திகழ்ந்து வந்தனர். தமிழ் வேந்தராகிய பாண்டியர் தமது மொழியாகிய தமிழி னிடத்து மிக்க ஆர்வமும் பற்று முடையாராய் அதனை வளர்த்தற்குப் பலவாறு முயன்று வந்ததேயன்றி, சங்கம் நிறுவி நல்லிசைப் புலவர் பலரைக் கொண்டு, தமிழை ஆராய்ந்தும் வந்தனர். அக்காலத்தில் தமிழ்மொழியில் அள விறந்த நூல்கள் எழுந்தன.

இவ்வாறு தமிழ் மன்னர்களால் மும்முறை சங்கங்கள் நிறுவப்பட்டுத் தமிழ் ஆராயப்பட்டது. மும்முறை நடை பெற்று வந்தமையான் சங்கம் முச்சங்கம் எனப் படுவ தாயிற்று.

தமிழர் தவக்குறைவானே தலைச்சங்கத்துத் தோன்றிய நூல்களுள் ஒரு சிலவே பெயர் மாத்திரையிற் கேட்கப்படு கின்றன. இடைச்சங்கத்து நூல்களுள் இன்றுவரை முழு நூலாக மிளிர்வது தொல்காப்பியம் ஒன்றே. கடைச்சங் கத்து நூல்களுள் இறந்தன போக, எஞ்சிநின்றவற்றைப் பிற்காலத்துச் சான்றோர் அளவு, யாப்பு முதலிய காரணம் பற்றி மேற்கணக்கு, கீழ்க்கணக்கேன இருவகைப் படுத்தி னர். மேற்கணக்கில் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை எனத்

தொகுக்கப்பட்ட இரண்டு தொகை நூல்களும் அடங்கும். கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினேட்டாம். அவை பதினேட்டே என்பதும் அவற்றின் பொது வியல்பு இன்னதென்பதும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் உட்கூடும் சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் பின்வருமாறு எழுதிய உரையான் தெள்ளிதின் அறியப்படும் என்க.

‘தாயபனுவலோ’ டென்றது அறம் பொருள் இன்ப மென்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுப, வேறிடையிடை அவையன்றியுந் தாய்ச் செல்வ தென்றவாறு. அஃ தாவது பதினெண் கீழ்க்கணக்கென உணர்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோ செய்யுள் வந்தவாறும் அவை சிலவாய் மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும் அறம் பொருள் இன்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறிய பாட்டுப் பயின்றுவருமாறுங் கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க.’

இனி, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இன்னின்ன என்பதைப் பின்வரும் பழஞ் செய்யுள் இனிது புலப்படுத்துமாறு காண்க.

‘நாலடி நான்மணி நானூற்பு தைத்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி—மாழவ
மெய்நிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு’

இவ்வெண்பா பழம்பிரதிகளுள் ‘கைநிலையோ டாங்கீழ்க்கணக்கு’ ‘இன்னிலைய காஞ்சியோடு’ ‘ஐந்தொகை முப்பால் கடுகம்’ ‘நன்னிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு’ எனச் சிறிது சிறிது வேறுபட்டுக் காணப்படுதலினால், புலவர் பதினேட்டாவது நூல் இன்னதெனத் துணிதற்கண் வெவ்வேறு கருத்துடையாராகின்றனர். ஒரு சாரார் கைந்

நிலையே பதினெட்டாம் நூலென்றும், மற்றொரு சாரார் ஐந்திணை என்பதற்கு ஐந்திணைப்பொருள் பற்றிவரும் ஐந்து தொகை நூலெனப் பொருள்கொண்டு, 'திணைமாலே' எனப் பழைய உரைகளிற் பயின்றுவரும் நூலே அப்பதினெட்டாவது என்றுங் கூறுவர். இனியொரு சாரார் மேலே கூறியவாறு ஐந்து திணை நூல்களையும் உடன்பட்டு, அதனோடு 'இன்னிலை' 'கைந்நிலை' என்னும் நூல்களையுங் கூட்டிக் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இன்னின்னவெனக்கூறும் வெண்பா வின் கண் தொகைவரையறை காணப்படாமையின், பதினெட்டுக்குமேலும் இருபது நூல்கள் கீழ்க்கணக்கைச் சார்ந்தனவெனக் கொள்ளுதற்கண் வரக் கடவதாய் இழுக்கெண்ணை என்பர். அது பொருந்தாமை மேலே காட்டிய பேராசிரியர் உரையான் இனிது உணரப்படும். அதனுள் அவர் பதினெண் கீழ்க்கணக்கெனத் தெளிவுறக் கூறியிருத்தல் காண்க.

திணைமொழி ஐம்பது என்னும் இந்நூல் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. சாத்தந்தையார் மகனார் கண்ணன் சேந்தனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவரால் இயற்றப் பட்டது. இவ்வாசிரியரைக் குறித்து யாதும் தெரிந்திலது. இந்நூற் செய்யுட்களிற் பல, தொல்காப்பிய உரையின்கண் பலவிடத்தும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இஃது ஒவ்வோர் திணைக்கும் பப்பத்துச் செய்யுளாக ஐந்திணையுங் குறித்துக் கூறும் ஐம்பது பாட்டுக்களையுடையது. இதினுள்ள பாக்கள் எதுகை, மோனை முதலியவற்றைப் பெரும்பான்மையும் பெற்றும், தெள்ளிய இன்னேசை வாய்ந்தும், பொருள் புலப்பாடு சிறந்தும் தோன்றுதலின் கடைச்சங்கத் திறுதியின்கண் இவ்வாசிரியர் இதனை இயற்றினாரென ஊகிக்கப்படும். கடைச்சங்க காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இரண்

டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னர் ஆதலின் இவரது காலமும் அன்னதாதல்வேண்டும். 'சுணம்' 'சித்திரம்' 'வித்தகம்' 'குணம்' 'பவளம்' முதலிய மிகச் சில வடசொற்களே இதன்கண் பயின்றுள்ளன. அவையும் எதுகை, மோனை, வழங்கற்பாடு, ஓசையினிமை முதலிய நோக்கம் பற்றிப் பெய்துரைக்கப்பட்டன என்பது இந்நூலிலுள்ள பாடல் களைக்காண்போருக்கு வெளிறித் தோன்றும். இந்நூலகத்தே, 'கணமுகை கையெனக் காந்தள் கவின, மணமுகையென் றெண்ணி மந்தி கொண்டாடும் விறன்மலை நாட' 'பலவின் பழம் பெற்ற பைங்கட்கடுவன் எல வென் றிணையிரு மேகல் சூழ் வெற்பன்' 'பழனம் படிந்த படுகோட் டெருமை, சுழனி வினைஞர்க் கெறிந்த பறைகேட், ஓரனழிந்தோடு மொலிபுனலூரன்' என ஆங்காங்கு வருவனவற்றால் உள் ளுறைப் பொருள் அவ்வவ்விடங்களில் இருத்தல் நன்குண ரப்படும். சொல்லும் பொருளுந் தித்திக்க, வகுத்து எடுத்துக் கொண்ட துறைக்கேற்ப, இயற்கை நெறியைக் கடவாத பல வுலமைகளானும் தோற்றங்களானும் சித்திரிக்காது, இயற்கை அமைப்பின் சித்திரமே சித்திரமாக நன்கு புலப்படுமாறு தமது பெரும் புலமையானும் ஆழந்தகன்ற நுண்ணுணர் வானுங், கண்டவற்றைக் கண்டவாறே பாடியருளிய இப்புல வாணரது செந்நாப்புலமை எக்காலத்தாரானும் எவ்விடத் தும் மகிழ்ந்து போற்றற் குரித்தென்பதிற் சிறிதும் ஐய மின்று. இத்தகைய நூல்களைக் கற்காது வாணன் வீணுள் கழிக்கும் தமிழர் ஏழைமை பெரிதும் இரங்கற்பாலது.

இதற்குப் பழைய உரை ஒன்றுண்டு. அது பாட்டின் பொருளைப் பொழிப்பாக நன்று எடுத்துரைப்பது. பத சாரம், உள்ளுறைப் பொருள், இலக்கண விசேடம் முதலிய வேறென்றும் அதிற் காணப்படவில்லை. இது போன்ற

உரை பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் பலவற்றிற்கும் உளது. இவ்வுரையாசிரியர் இன்னொரெனப் புலப்படவில்லை. உரையின்கண், இப்போது எளிதில் பொருள் விளங்கலாகாத சொற்கள் அவ்வாறே பெய்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இது 1918 ஆம் ஆண்டில் இலக்கண விளக்கப் பரம் பரை, ஸ்ரீ சோமசுந்தர தேசிகரால் பரிசோதித்து, திருவாரூர்த் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. இத் தமிழ்ச் செல்வர்கட்குத் தமிழகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டதாகும்.

இவ்வச்சிட்ட பிரதியையும் எமக்குக் கிடைத்த இரண்டு பிரதிகளையும் ஒருங்கு வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில், சிறந்த திருத்தங்கள் பல காணப்பட்டன. ஆதலின், அவை தமிழுலகுக்குப் பயன்படும் என்னுங் கருத்தான், இந்நூல் அப்பிரதிகளைக்கொண்டு ஒருவாறு ஆராயப்பட்டு அருள் சொல்லகராதியுடன் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப் பெறுவதாயிற்று.

பெரும்புலவர்களே கையிடத்தக்க இச்சிறிய பெரிய நூலைப் பரிசோதிக்கும்படி செலுத்திய திருவருளை வழித்து கின்றேன்.

‘குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.’

ஆஸ்தார், }
18-10-22. }

இங்ஙனம்,
மணி. திருநாவுக்கரசன்

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அஞ்சனக் காயா	... கக	கோடலங் கூர்முகை	கச
அண்பூங் கழிக்	... ௨௨	சிறுபுன் புறவொடு	அ
அதிர்சூர	... கச	செஞ்சுணங்கின்	... க௨
அருவி யதிரக்	... கச	செந்தாமரை	... க௭
ஆம்பலணித்	... ககூ	செந்நெல் விளை	... ககூ
ஆய ரினம	... க௩	சென்றார் வருவர்	... க௨
இருங்குடன்	... க௩	நல்வய லூர	... கஅ
இனமீ னிருங்கழி	... ௨க	நெய்தற் படப்பை	... ககூ
எறிசுறா நீர் கட	... ௨௦	பலவின் பழம்	... ௩
ஏற்றிய வில்லி	... க௦	பல்காலும் வந்து	... க௭
ஏன விடத்	... ௩	பவழமு முத்தும்	... ௨௩
ஒங்க லிறுவரை	... ௨	பழனம் படிந்த	... க௩
ஒங்கு குருந்தோ	... ௭	பிணி நிறந் தீர்ந்து	... ௩
கடல் கொழித்	... ௨க	புன்னை பொறி	... ௭
கடையாயார்	... ககூ	மயில்கொன்	... ௨௩
கணமுகை	... ௨	முத்த மரும்பு	... ௨௦
கணைக்கா	... க௩	முரிபரல வாகி	... ௭
கதிர்சுடக்	... கூ	முருகியல் கான	... ௨௨
கருங்கயத் தாங்கட்	கஅ	மேன் முலைமே	... கக
கருங்கான்	... அ	யாமுங் குழலு	... ச
கருவியல்	... க௨	யானை யுழலு	... ச
கலையொடு	... க௦	வானுயர்	... க
கல்லதர் வாயிற்	... கூ	விரைகமழ்	... ௩
கழுநீர் மலர்	... கூ	வேங்கை மலர	... ச
கறங்குமணி	... ௨௩	வேனிற் பருவத்	... க௭

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திணைமொழி ஜம்பது

மூலமும் உரையும்

க. குறிஞ்சி

க.
.....

*வானுயர்வெற்ப ! விரவின் வரல்வேண்டா
யாளை யுடைய சுரம்.

அஞ்சி அச்சுறுத்துவது

இதன் பொருள்.....அண்டர் துகள் பொழிகின்ற
வானளவு முயர்ந்த வெற்பனே ! இரவின் கண் வரல்
வேண்டா.....யாளை வருகின்ற சுரங்களாதலான்;
என்றவாறு. (க)

* நச்சினுச்சுக்கினியர் உரையில்கண்டனவ (தொல்-சேய்)

௨. கணமுகை கையெனக் கார்தள் கவின
மணமுகை யென்றெண்ணி மந்திகொண் டாடும்
விறன்மலை நாட! வரவரிதாங் கொல்லோ
புனமு மடங்கின காப்பு.*

சேறிப்பறிவுநீஇ வரைவு கடாயது

இ - ள். திரட்சியையுடைய மொட்டுக்களைக் கை
யென்று கருதும்படி கார்தள் அழகுபெற அரும்ப, அதன்
மணத்தையுடைய முகைகளென்று கருதி, மந்திகள் கொண்
டாடுகின்ற மிகுதியையுடைய மலைநாடனே! நீ இங்கு வருத
லரிதாங் கொல்லோ? புனங்களுந் திணையிரியப்பட்டுக் காவ
லொழிந்தன; எ-று. (௨)

௩. †ஒங்க லீறுவரைமேற் கார்தள் கடிகவினப்
பாம்பென வோடி யுருமிடிப்பக் கண்டிரங்கும்
பூங்குன்ற நாடன் புணர்ந்தவந் நாட்போல
‡ஈங்கு நெகிழ்ந்த வளை.

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச்
சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது

இ - ள். மலையினது பக்கமலைமேற் கார்தள் புதிதாக
அழகு பெறுதலால், அவற்றின் முக்கைகளைப் பாம்பென்று

* நச்சினூர்க்கினியர். (தோல்—களவியல், மேற்கோள்,
தூ. ௧௧௪)

† இதனை, நச்சினூர்க்கினியர் இரவுக்குறி நயந்து கூறியது
என்பதற்கு உதாரணங் காட்டுவர். (தோல்—களவியல், தூ. ௧௧௧)

‡ நீங்கி - நச்சினூர்க்கினியர் கொண்ட பாடம். (தோல் -
களவியல் மேற்கோள்.)

கருதிச் சென்று உருமு இடித்தலான், அவற்றைப் பிறர் கண்டிரங்குகின்ற பூங்குன்ற நாடன் புணர்ந்த அந்நாள்போல வாய் இக்காலத்து நெகிழ்ந்து கழன்ற வெள்வளைகள்; எ-று.

ச. * ஏன லிடத்திட்ட வீர்மணிகொண் டெல்லிடைக்
கானவர் மக்கள் கனலெனக் கைகாய்த்தும்
வானுயர் வெற்பன் வருவான்கொ லென்றோழி
மேனி பசப்புக் கெட. †

தலைமகனைத் தோழி இரவுக் குறி நயப்பித்தது

இ - ள். ஏனலிடத்திட்ட குளிர்த மணிகளைக் கொண்டு இரவின்கட் குறவர் மக்கள் தங்குளிர் நீங்கக் காயும்.....வெற்பன் ஈங்கு வருவான் கொல்லோ? என்னுடைய தோழி மேனியிற் பசப்புக் கெட; எ-று. (ச)

ரு. விரைகமழ் சாரல் விளைபுனங் காப்பார்
வரையிடை வாரன்மின் ஐய!—உரைகடியர்
வில்லினர் வேலர் விரைந்துசெல் லம்பினர்
கல்லிடை வாழ்ந ரெமர்.

பின்னின்ற தலைமகனைக் காவன்மிகுதி சொல்லிச்
சேட்படுத்தது

இ - ள். விரை கமழாநின்ற சாரலின்கண் விளைபுனங் காப்பார்கள், இம்மலையின்கண் வரவேண்டா ஐயனே! கடுஞ் சொல்லினர், வில்லினர், வேலர், விரைந்து செல்லுமம்பினர் மலையின்கண் வாழ்வாராகிய வெமர்; எ-று. (ரு)

* 'ஏனமிடந்திட்ட' வெனவும் பாடம்; அதற்குப் பன்றியால் தோண்டப்பட்ட எனப்பொருள் கொள்க.

† இதனை, தலைவன் வருவானென்றதற்கு உதாரணக் காட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல்—கனவியல், து. ௧௧௪)

சு

திணைமொழி யிம்பது .

சு. யானை யுழலு மணிகளர் நீள்வரைக்
கானக வாழ்க்கைக் குறவர் மகளிரேம
ஏன லுள்ளுய ! வரவுமற் றென்னைகொல் ?
காணினுங் காய்வ ரெமர். *

இதுவுமது

இ - ள். யானைகள் உழன்று திரியும் அழகு மிக்க நீள்
வரைக் கானகத்து வாழும் வாழ்க்கையினை யுடைய குறவர்
மகளிரேம் யாங்கள்; ஏனலின் கண் நீரே வருதல் என்ன பய
னுளது? ஐய! நும்மைக் காணினும் நீர் வந்தீரென்று கேட்
பினும் நும்மை வெகுள்வர் எமர்; எ-று. (சு)

எ. யாழுங் குழலு முழவு மியைந்தென
வீழு மருவி விறன்மலை நன்னாட !
மாயைமா னோக்கியு மாற்றா ளிரவரின்
ஊரறி கொவை தரும்.

இரவக்குறி விலக்கி வரைவு கடாயது

இ - ள். யாழுங் குழலு முழவுந் தம்முள் பொருந்தி
யொலித்தாற்போல வீழாநின்ற அருவியையுடைய மிக்க மலை
நாடனே ! மதர்ப்பிணையுடைய மான்போன்ற நோக்கினை
யுடையாரும் ஆற்றமாட்டாள். நீர் இரவின் கண் வருதிரா
யின் ஊரும் பிறரும் அறியும் அலரைத் தரும்; எ-று. (எ)

அ. வேங்கை மலர் வெறிகமழ் தண்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மகளிரேஞ்
சோர்த்து குருதி யொழுகமற் றிப்புறம்
போர்ததில் ஐய ! களிறு.

* இதனை, அஞ்சி அச்சுறுத்தலின்கீழ் தமையாஞ்சிந் கூறியது
என்பதற்கு உதாரணங் காட்டுவர்-நச்சினூர்க்கினியர். (தொல்—
களவியல், து. ௧௧௪)

.....படை *

இ - ள். வேங்கை மலர்தலான் வெறி கமழாநின்ற தண்
சிலம்பின்கண்ணே வளைந்த மூங்கில் போன்ற மெல்லிய
தோளையுடைய குறவர் மகளிரேம் யாங்கள். குருதிபாய்ந்
தொழுக இவ்விடத்தின்கண் போந்ததில்லையனே! கனிறு;
எ-று. (அ)

கூ. பிணிநிறம் தீர்த்து பெரும்பணைத்தோள் வீங்க
மணிமலை நாடன் வருவான்கொல்? தோழி!
கணிநிறை வேங்கை மலர்ந்துவண் டார்க்கும்
மணிநிற மாலைப் பொழுது.†

தோழி தலைமகனை இரவுக்குறி நயப்பித்தது

இ - ள். நோயான் வந்த நிறம் தீர்த்து, பெரும்பணைத்
தோள் பெருப்ப அழகிய மலைநாடன் வருவான் கொல்லோ?
தோழி! கணியைப்போல நாட்சொல்லும் நிறைவேங்கை
மலர்ந்து வண்டுகள் ஒலியாநின்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்
தீனையுடைய மாலைப் பொழுதின்கண்? எ-று. (கூ)

டு. பலவின் பழம்பெற்ற பைங்கட் கடுவன்
எலவென் றிணைபயிரு மேகல்குழ் வெற்பன்.
புலவுங்கொ ரோழி! புணர்வறிந் தன்னை
செலவுங் கடிந்தாள் புனத்து.‡

* இதனை, தலைவனைப்பேதமை யூட்டினது என்பதற்கு உதா
ரணங் காட்டுவர் நச்சினூர்க்கினியர். (தொல் - களவியல், து. ௧௧௪)

† நச்சினூர்க்கினியர் மேற்கோள். (தொல் - களவியல், து. ௧௧௧)

‡ இதனை, மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழி தோழிக்கு
நினைத்தல் சான்ற ஆருமறை உயிர்த்தல் என்பர் நச்சினூர்க்கினி
யர். (தொல்—களவியல், து. ௧௧௧)

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகப் படைத்துமொழி
கிளவியால் தோழிவரைவு கடாயது

இ - ள். பலாப்பழத்தினைப் பெற்ற பசங்கண்ணினை
புடைய குரங்கினுட் கடுவன், ஏடி! யென்று தனக்கினை
யாகிய மந்தியை யழைக்கும் பெற்றிய கற்கள் சூழ்ந்த
வெற்பன் நம்மை யூடுங்கொல்லோ? தோழி! நங்காதலரோடு
புணர்ந்த புணர்ச்சியை யறிந்து புனத்துச் செல்லும் செல
வினையும் தவிர்த்தாள் அன்னை யாதலால்; எ-று. (11)

குறிஞ்சி முற்றம்.

உ. பாலை

கக. கழுநீர் மலர்க்கண்ணாய்! கௌவையோ நிற்கப்
பொருணீரார் காதலர் பொய்த்தனர் நீத்தார்
அழிநீர வாகி யரித்தெழுந்து தோன்றி
வழிநீ ரறுத்த சுரம்.*

தலைமகனது செலவுணர்ந்து வேண்டாத மனத்தாளாய்த்
தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது

இ - ள். செங்கழுநீர் மலர் போன்ற கண்ணினைபுடை
யாய்! அவர் பிரிந்ததால் நிகழும் அலர் நிற்கப் பொருண்
மேல் நீர்மையை புடையராய் நங்காதலர் முன் சொல்லிய
சொல்லைப் பொய்த்து நம்மை நீங்குவார் போனார்; அங்குள்
ளார் அழியும் நீர்மையவாகிப் பசையறு தனக்குத் தோன்
றப் போம் வழியின்கண் நீரறுத்த சுரங்களின் கண்ணே;
எ-று. (க)

* நம்பி அகப்பொருள்—கு. கள0. தஞ்சைவாணன் கோன்ஊ
உசுச செய்யுள் நோக்குக.

சென்னை சிவசுந்தரம் பதிப்பகம்

பதினெண் அழக்கணக்கு

சென்னை தேவதாஸ்

இயற்றிய

தினமொழி ஐம்பது

மூலமும், பழைய வுணையும்

சென்னை சிவசுந்தரம் பதிப்பகம்
S. S. SIVASUNDARAM PUBLISHING
CHENNAI, INDIA

6F
O-1043
F2j1

Published by
South India Sales Siddhanta
Publishing Society, Tranevelly, Ltd

October, 1922

111, North Bridge Road

Price 4/-

1922 A-0

கஉ. முரிபரல வாகி முரணழிந்து தோன்றி
எரிபரந்த கான மியைபொருட்குப் போவீர்
அரிபரந்த வுண்கண்ணாள் ஆற்றுமை தும்மின்
தெரிவார்யார் தேரு மிடத்து.

யான் பிரியத் தலைமகளாற்றமோ நீ அறிவாயாகென்ற
தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது

இ - ள். முரிபரந்த பருக்கையினை யுடையவாய் வலி
யழிந்து தோன்றி எரிபரந்த கானத்தின்கண் இயற்றும்
பொருட் பொருட்டுச் செல்வீர். அரிபரந்த உண்கண்ணாள்
ஆற்றாளென்னுந் திறத்தை தும்மைப் போலப் பிறரறிகிற்
பார் யார் ஆராயுமிடத்து; எ-று. (உ)

கங. ஒங்கு குருந்தோ டரும்பின்று பாங்கர்
மராஅ மலர்ந்தன தோன்றி விராஅய்க்
கலந்தனர் சென்றார் வலந்தசொ லெல்லாம்
பொலந்தொடஇ பொய்த்த குயில்.

பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது

இ - ள். ஒங்கிய குருந்தோடே கூட அரும்புகளை யீன்று
பாங்கராகிய மராஅமரமும் விளங்கி மலர்ந்தன; புணர்ந்து
விரவிக் கலந்து சென்ற நங்காதலர் வலந்த சொல்லெல்லாம்
பழுதாக்கின குயில்கள் பொலந்தொட! எ-று. (ங)

கசு. புன்னை பொறிமலரும் பூந்தண் பொழிலெல்லாஞ்
செங்கட் குயிலக வும்போழ்து கண்டும்
பொருணசை யுள்ளந் தூர்ப்பத் துறந்தார்
வருகசை பார்க்குமென் னெஞ்சு.

அ

திணைமொழி ஐம்பது

இதுவுமது

இ - ள். புன்குகள் பொறிபோல மலரப் பூந்தண்
பொழில்களெல்லாஞ் செங்கட் குயில்கள் கூவுகின்ற
போழ்து கண்டும், முன்பு பொருண்சையை யுடைய ஊக்கந்
தூர்ப்ப நம்மை நீங்கினர் ; வருந்சையைப் பாராநின்றது
என் நெஞ்சு; எ-று. (ச)

கரு. சிறுபுன் புறவொடு சிற்றெழால் சிறும்
நெறியரு நீள்கரத் தல்குவர்கொல் தோழி!
முறியெழின் மேனி பசப்ப வருளொழிந்
தார் பொருள் வேட்கை யவர்.

ஆற்றுளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவலென்பதுபடச்
சொல்லியது

இ - ள். சிறிய புல்லிய புறவினொடு சிறிய புல்லூறு
வெகுளும் வழியரிய நீள்கரத்தின்கட் டங்குவர் கொல்லோ?
தோழி! தளிரினது அழகு போன்றிருந்த என்மேனி பசப்ப,
நம் மேலுள்ள அருளினை ஒழிந்து நிறைந்த பொருளிகை
வேட்ட வேட்கையை யுடையவர்; எ-று. (ரு)

கசு. கருங்கான் மராஅ நுணுவோடலா
இருஞ்சிறை வண்டினம் பாலை முரல
அரும்பிய முள்ளெயிற் றஞ்சொன் மடவாய்!
விரும்புகாம் செல்லு மிடம்.

புணர்ந்துடன் போகிய தலைமகன் தலைமகளை ஆற்றுவித்துக்
கொண்டு சொல்லியது

இ - ள். கருங்காலினையுடைய மராமாங்கள் நுணு
வொடு மலர, இருஞ்சிறை வண்டினங்கள் பாலையென்னும்

பண்ணை முரல, அருமபிய முள்ளெயிற்றினையும் அழகிய சொல்லினை யு முடைய மடவாய் ! நாம் செல்லும் வழியை விரும்புவாய்; எ-று. (௬)

௧௭. கல்லதர் வாயிற் கடுந்துடிகள் பம்பும்

வில்லுமுது வாழ்நர் குறும்புள்ளும் போவர்கொல்?

எல்வனை மென்றோள் நெகிழப் பொருணசைஇ

நல்கா துறந்த நமர்.

ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றவலென்பது
படச் சொல்லியது

இ - ள். கல்லையுடைய வழிமருங்கினுள்ள குறும்பு களின் வாயிறொறும அச்சத்தைச் செப்புந் துடிகள் நின்று இயம்பும் வில்லுமுது வாழ்வார் குறும்பின்கண்ணுஞ் செல்வர் கொல்லோ? இலங்கும் வளைமென்றோள் மெலியும்படி பொருள் காதலால் கம்மை நல்காது நீங்கிய நமர்; எ-று. (௭)

௧௮. கதிர்கடக் கண்ணுடைந்து முத்தஞ் சொரியும்

வெதிர்பிணங்குஞ் சோலை வியன்கானஞ் செல்வார்க்

கெதிர்வன போலிதே யெல்வனையோ கொன்னே

யுதிர்வன போல வுள.

சேலவுக் குறிப்பறிந்த தலைமகள் உடன்படாது சொல்லியது

இ - ள். வெயில் சுடுதலாற் கண்பிளந்த முத்தங்களைச் சொரியா நின்ற வேய் பிணங்குஞ் சோலையை யுடைய அகன்ற கானத்துஞ் செல்லக் கருதினார்க் குடன்படுவன போன்றிருந்தனவில்லை; என்னிலங்கு வனையோ கொன்னே நிலத்தின்கட் சிந்துவன போன்றன; எ-று. (௮)

* 'உகள்வனபோலவள' என்றும் பாடம்.

MAHARAJA

No. 11 V 11

கக. கலையொடு மானிரங்கு கல்லத ரத்த
நிலையஞ்சி நீள்குரத் தல்குவர்கொல்? தோழி!
முலையொடு சோர்கின்ற பொன்வண்ண மன்னோ
வனையொடு சோருமென் றோள்.

ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றவல் என்பதுபடச்
சொல்லியது

இ - ள். கலையொடு மான்கள் துன்புற்றிரங்கா நிற்கும்
மலைவழிகளையுடைய கடற்களின் இப்பெற்றிப்பட்.....
நிலையஞ்சிச் சுரத்தின் கட்டங்குவர் கொல்லோ? தோழி! கலை
யொடு சோர்கின்றன போன்ற வண்ணங்கள் அந்தோ! வளை
யுடனே தளர்ந்து சோர்கின்ற என்றோள்கள்; எ-று. (க)

உய. ஏற்றிய வில்லி நெயினர் கடுஞ்சரம்
பாற்றினஞ் சேரப் படுகிழற் கண்டஞ்சிக்
கூற்றன வல்வில் விடலையோ டென்மகள்
ஆற்றுங்கொ லைய நடந்து.

மகட் போக்கிய நற்றய் சொல்லியது

இ - ள். நானேற்றிய வில்லினையுடைய வேடர் வாழும்
கடுஞ்சுரத்தின்கட் பாற்றினஞ் சேரப் படுகின்ற நிழலைக் கண்
டஞ்சி, என் மகள் கூற்றன்ன வல்வில்லை யுடைய விடலை
யுடனே சென்றாற்ற வல்லள் கொல்லோ மெல்லிதாக
நடந்து; எ-று. (ய)

பாலை முற்றம்.

ந. முல்லை

உக. அஞ்சனக் காயா மலரக் குருகிலை

ஒண்டொடி நல்லார் முறுவல் கவின்கொளத்
தண்கமழ் கோடல் துடுப்பினக் காதலர்
வந்தார் திகழ்ககின் றேள்.

தலைமகன் வரைவு மலிந்தது தோழி தலைமகட்குச்
சொல்லியது

இ - ள். அஞ்சனம் போலக் காயாக்கள் மலர, குரு
கிலைகள் ஒண்டொடியுடைய நல்லார் முறுவல்போல அழகு
கொள்ள, குளிர்ந்த கோடல்கள் துடுப்புப்போலப் பூங்
குலையை யினூறிந், நங்காதலர் வந்தார்; நின்னுடைய
தோள்கள் விளங்குவனவாக; எ-று. (க)

உஉ. மென்முலைமே லூர்த்த பசலைமற் றென்னுங்கொல் ?

நன்னுதன் மாதராய் ஈதோ நமர்வருவர்
பன்னிற முல்லை யரும்பப் பருவஞ்செய்
தின்னிறங் கொண்டதிக் கார்.

தோழி பருவங் காட்டித் தலைமகளை வற்புறுத்தியது

இ - ள். நின்னுடைய மெல்லிய முலைமேலேறிய
பசலை நிறம் என்னுங் கொல்லோ! நன்னுதலையுடைய
மாதராய்! நமர் ஈதோ வருவர்; பற்போன்றிருந்த நிறத்தை
யுடைய முல்லைகள்தாம் முகை யரும்பப் பருவத்தைச்
செய்து கண்டார்க் கினிய நிறத்தைக் கொண்டது இக்
கார்; எ-று. (உ)

உக. சென்றார் வருவர் செறிதொடஇ காரிஃதோ
வெஞ்சின வேந்தர் முரசு னிடித்துரறித்
தண்கடல் நீத்தம் பருகித் தலைசிறந்
தின்றையின் நாளை மிகும்.

இதுவுமது

இ - ள். நம்மைப் பிரிந்து போயினார் வருவர். செறி
தொடஇ! இக்காலம் கார்காலமா யிருந்தது. வெஞ்சின வேந்
தர் முரசுபோலிடித்து முழங்கித் தண்கடல் வெள்ளத்தைப்
பருகி மேன்மேற் சிறந்து இன்றையின் நாளை மிகும்
காண்; எ-று. (ங)

உச. செஞ்சுணங்கின் மென்முலையாய்! சேர்பசலை திரிஃ
வஞ்சினஞ் சொல்லி வலித்தார் வருகுறியால் [தோ
வெஞ்சினம் பொங்கி யிடித்துரறிக் கார்வானந்
தண்பெயல் கான்ற புறவு.

இதுவுமது

இ - ள். செஞ்சுணங்கினைபுடைய மெல்லிய முலையாய்!
நின்னைச் சேர்ந்த பசலை நீங்குவதாகச் சூளுறவாகிய சொற்
களைச் சொல்லி நம்மை வற்புறுத்தினார். தாம் வருதற்குச்
சொல்லிய குறியால், வெஞ்சினத்தாற் பொங்கியதுபோல
இடித்து முழங்கிக் கறுத்த முகில்கள் தண்பெயலைப் புற
வின் கண்ணே புகுத்தனவாதலால், காரிது; எ-று. (ச)

உரு. கருவியல் கார்மழை கால்கலந் தேந்த
வுருகு மடமான் பிணையோ டுகளும்
உருவ முலையாய்! நங் காதல நின்னே
வருவர் வலிக்கும் பொழுது.

இதுவுமது

இ - ள். கருவியின்ற கரிய மழை காற்றொடு கலந்துயர் தலால், முன் வெம்மையால் உருகும் மடமான்கள் தம்பிணையோடு உகளாநின்றன. நிறத்தைபுடைய முலையாய்! நங்காதலர் இப்பொழுதே வருவர். இக்காலம் நம்மைத் தேற்றுவியாநின்றது; எ-று. (௫)

உசு. இருங்கடன் மாந்திய வேர்கொ ளெழிளி
கருங்கொடி முல்லை கவின முழங்கிப்
பெரும்பெய ருழப் பெயர்குறி செய்தார்
பொருந்த நமக்குரைத்த போழ்து.

இதுவுமது

இ - ள். பெருங்கடலைப் பருகிய அழகு கொண்ட முகில், கருங்கொடி முல்லைகள் அழகு பெறும்படி முழங்கிப் பெரும்பெயல் தாழாநிற்கப் பெயர்ந்து வருவேமென்று காதலர் குறி செய்தாராகலால், நமக்குப் பொருந்த அவருரைத்த காலமிது; எ-று. (சு)

உஎ. ஆய நினம்பெயர்த் தாமப லடைதரப்
பாய முழங்கிப் படுகடலு ணீர்முகந்து
மாயிரு ஞால மிருள்கூர் மருண்மலை
சேயவர் செய்த குறி.

இதுவுமது

இ - ள். ஆயர்களினத்தை ஊரின்கண்ணே பெயர்வித்து ஆம்பற் குழலை மருவ, ஒலிக்குங் கடலுள் நீரை முகந்து பாக்க முழங்குதலான், மாயிரு ஞாலமெல்லாம் இருள் மிக்கு மயங்கும் மலைப்பொழுது நம்மைப் பிரிந்து சேயராயினர் வருவதற்குச் சொல்லிய குறி; எ-று. (எ)

கசு

திணைமொழி ழீப்பது

உஅ. அதிர்துர லேரோ டலைகடன் மாந்தி
முதிர்மணி நாக மனுங்க முழங்கிக்
கதிர்மறை மாலை கலைபெய ருழப்
பிதிரு முலைமேற் சுணங்கு.

பருவங் காட்டிய தோழி வற்புறுத்தியது

இ - ள். அலைகடலைப் பருகி அதிராநின்ற குரவினை
யுடைய உருமேற்றோடு முதிர்ந்தமணி நாகங்கள் வருந்தும்
வகை முழங்கி வெயில் மறைந்த மாலைப் பொழுது மிக்க
பெயல் தாழ்தலான், இவள் முலைமேற் சுணங்குகள் பிதிர்ந்
தாற்போல இனிப் பாக்கும்; எ-று. (அ)

உக. கோடலங் கூர்முகை கோளரா நேர்கருதக்
காடெலாங் கார்செய்து முல்லை யரும்பின
ஆறெலா நுண்ணறல் வார வணியிழாய்!
போதராய் காண்பாம புறவு.

இதுவுமது

இ - ள். காந்தளின் மிக்க அரும்புகள் கோளராவிற்கு
மாறூக்கக் கருதிக் காடெல்லாங் கார்ப் பருவத்தைச் செய்து
முல்லை அரும்புகளை யீன, வழிகளெல்லாம் நுண்ணிய அறல்
மணல் மேலொழுதுதலால், அணியிழையை யுடையாய்,
புறவினைக் காண்பாம் போதராய்; எ-று. (க)

கஉ. அருவி யதிரக் குருகலை பூப்பத்
தெரியா வினநிறை தீமபால் பிலிற்ற
வரிவளைத் தோளி வருவார் நமர்கொல்
பெரிய மலர்ந்ததிக் கார்.

இதுவுமது

இ - ள். மலையருவிகள் வந்து முழங்க, குருகிலைகள் பூப்ப, தெரிந்த ஆனினங்கள் இனிய பாலைப் பொழிய, வரிவளைத் தோளினை யுடையாய்! நமர் வருவார் கொல்லோ? பெரியவாயுள்ள அழகுகளை மலர்ந்தது இக்கார் ஆதலான்; ஈ-று. (ய)

மூல்லை முற்றும்.

ச. ம ரு த ம்

கக. பழனம் படிந்த படுகோட் டெருமை
கழனி வினைஞர்க் கெறிந்த பறைகேட்
டுனழிந் தோடு மொலிபுன லூரன்
கிழமை யுடையனென் றோட்கு.

தலைமகள் வாயின் மறுத்தது

இ - ள். பழனத்தின்கட் படிந்த படுகோட்டினையுடைய எருமை கழனியின்கட் டொழில் செய்வார்க்கு எறிந்த பறை யொலியைக் கேட்டு வெருவி, அறிவழிந்தோடும் ஒலி புனலையுடைய லூரன் என்றோட் குரிமையுடையன் என்னும் இத்துணையே யமையும்; அவன் எனக்கு நல்குதல் வேண்டுவதில்லை; எ-று. (க)

கஉ. கணைக்கா னெடுமருது கான்ற நறுந்தா
திணைக்கால நீலத் திதழ்மேற் சொரியும்
பணைத்தாட் கதிர்ச்செந்நெற் பாய்வய லூரன்
இணைத்தா னெமக்குமோர் கோய்.

இதுவுமது

இ - ள். திரண்ட காலையுடைய மருதுகள் உகுத்த நறுந்
தாதுகள் ஒத்த தானியையுடைய நீலங்களின் இதழ்மேலே
சொரியும் பெருந்தாட் கதிரையுடைய செந்நெற் பரந்த வய
லூரன் பரத்தையர்க் கின்பத்தை இணைத்தலே யன்றி
யெமக்கு மோர் பசலை நோயினை யிணைத்தான்; எ-று. (உ)

கக. கடையாயார் நட்பேபோற் காஞ்சிநல் லூர்!

வுடைய விளநல முண்டாய் - கடையக்
கதிர்முலை யாகத்துக் கண்ணன்னார் சேரி
எதிர்நல மேன்றுகின் ருய்.

தோழி வாயின் மறுத்தது

இ - ள். கீழாயினார் நட்பே போலக் காஞ்சி மரங்களை
யுடைய நல்லூரனே! என்றோழியுடைய இளநலமெல்லாம்
முன்பு நுகர்ந்தாய்; பின்னை அக்கதிர் முலையாகத்துக் கண்
னையார் சேரிக்கட் சென்று மற்றவர் இளமை எதிர்
நலத்தை எதிரேற்று நின்றாய்; எ-று. (ங)

கச. செந்நெல் விளைவய லூரன் சிலபகற்

றன்னல மென்னலார்க் கியா னெழுபாண !
பாரித்த வல்குற் பணைத்தோளார் சேரியுள்
வாரிக்குப் புக்குகின் ருய்.

தலைமகள் பாணர்க்கு வாயின் மறுத்தது

இ - ள். செந்நெல் விளைகின்ற வயலினையுடைய ஊரன்
முன்பு சிலநாள் தன்னலத்தை யானல்லாதார்க் கியான்;
இப்பொழுது பாரித்த அல்குற் பணைத்தோளையுடைய பரத்
தையர் சேரியின்கண் மற்றவர் தலைமகன்கே நல்கும் வாரிக்

குப்புக்கு நின்று ஆராய்வாயாக; ஆகையால் பாண! நங்கு
நின்றும் எழுவாயாக; எ-று. (ச)

கரு. வேனிற் பருவத் தெதிர்மலரேற் றூதுங்
கூனிவண் டன்ன குளிர்வயல் நல்லூரன்
மாணியை நல்லா ரிளநல முண்டவர்
மேனி யொழிய விடும்.

இதுவுமது

இ - ள். வேனிற்காலத் தெதிர்நத மலர்களை ஏற்றுக்
கொண்டும கூனிவண்டு போலுங் குளிர்வயல் நல்லூரன்,
ஆகலான் மாட்சிமைப்பட்ட இலமையுடைய நல்லாரின்
நலத்தை நுகர்ந்து மற்றவர் உடம்பினை ஒழியவிடும்; எ-று.

கூசு. செந்தா மரைமலருஞ் செய்வய னல்லூர்! [டாக்
நொந்தான்மற் றுன்னைச் செயப்படுவ தென்னுண்
தத்தாயு நீயே தரவந்த நன்னலங்
கொண்டாயு நீயாயக் கால்.

தோழி வாயில் நேர்வாள் கூறியது

இ - ள். செந்தாமரைகள் மலராரின்ற செய்யப்பட்ட
வயல்களையுடைய நல்லூர்! நீ செய்த பிழைகட்கு நொந்தால்
நின்னைச் செய்யப்படுவ தென்னுள்ளதாம்? என்றோழி
நலத்தைத் தந்தாயு நீயே; தரவந்த நன்னலத்தைக் கொண்டா
யும் நீயே யாயினால்; எ-று. (சு)

கள. பல்காலும் வந்து பயின்றுரையல் பாணகே
ணைச்சேர் வளவய லூரன் புணர்ந்தநா
ளெவ்வளைய மென்றோளே மெங்கையர் தம்போல
நல்லவரு ணுட்டமி லேம்.

கஅ

திணைமொழி ஐம்பது

பாணற்குத் தலைமகள் வாயின் மறுத்தது

இ - ள். பலபொழுதும் வந்து பயின்று சொல்லற்க,
பாணனே! கேட்பாயாக; நெற்செறிந்த வளவயலூரன் எம்
மைப் புணர்ந்த முன்னாளின்கண்ணும் எல்வனையம் மென்றோ
ளேம்; எங்கையர் தம்மைப்போல நல்ல மடந்தையருள்
வைத்து அவனா லெண்ணப்பட்டிலேம்; எ-று. (எ)

கஅ. நல்வய லூர னலமுரைத்து நீபாண !

சொல்லிற் பயின்றுரைக்க வேண்டா பொழிதிநீ
யெல்லுநன் முல்லைத்தார் சேர்ந்த விருங்குந்தல்
சொல்லுமவர் வண்ணஞ் சேர்வு.

இதுவுமது

இ - ள். நல்ல வயலூரனுடைய நன்மை யெல்லாம்
நாங்களே அறிந்து உரைக்க வல்லேம்; பாணனே! நீ
சொல்லாற் பயின்றுரைக்க வேண்டா; இனி பொழிவாயாக;
நிறமிக்க நன்முல்லை மாலை சேர்ந்த இருங்குந்தலையுடைய
பரத்தையே சொல்லாநின்றாள், தன்மாட்டவர் காதலித்த
வண்ணத்தையும் எம்மாட்டுள்ள அவரது இகழ்ச்சியையும்;
எ-று. (அ)

கக. கருங்கயத் தாங்கட் கழுமிய நீலம்

பெரும்புற வாளைப் பெடைகது உழான்
விரும்புநாட் போலான் வியனல முண்டான்
கரும்பின்கோ தரயினேம் யாம்.

வாயில் வேண்டிச் சென்றார்க்குத் தலைமகள் வாயின்
மறுத்தது

இ - ள். பெருங்கயத்த இடத்தின்கட் செறிந்த நீலங்
களைப் பெரும்புறத்தினையுடைய வாளைப்பெடைகள் கதுவு
கின்ற ஊரன் எம்மை விரும்பின நாட்போலான், எம்முடைய

வியனலத்தை முன்னே யுண்டான்; ஆதலான் இப்பொழுது
கரும்பின் கோதுபோல வாயினேம்; எ-று. (க)

சுடு. ஆம்ப லணித்தழை யாரந் துயல்வருந்
தீம்புன லூரன் மகளிவ ளாய்ந்தநறுந்
தேமலர் நீலம் பிணையல் செறிமலர்த்
தாமரை தன்னையர் பூ.*

இந்நிலத்தின்கண் இன்ன பெற்றியால் வருவாயாகவேனச்
சொல்லியது

இ - ள். ஆம்பலாற் செய்யப்பட்ட அணித்தழையும்
ஆரமும் அல்குலின்கண்ணும் முலையின் கண்ணும் அசைந்து
வருகின்ற தீம்புனலூரன் மகள் இவள், இவ்வூரின்கண்
ஆய்ந்த நறுமலர் நீலம்; பெண்பால்கட்டுச் சூடும் பூமாலை
செறிந்த மலர்த்தாமரை மாலை அவள் ஐயன்மார்க்குச் சூடும்
பூவாதலால் நீயும் தாமரை மாலையைச் சூடி வருவாயாக
எ-று. (ஃ).

மருதம் முற்றும்

நெய்தல்

சுக. நெய்தற் படப்பை நிறைகழித் தண்சேர்ப்பன்
கைதைசூழ் கானலுட் கண்டநாட் போலானார்
செய்த குறியும்பொய் யாயின வாயிழையா
யையகொ லான்றார் தொடர்பு †

* நச்சினூர்க்கினியர் மேற்கோள் (தொல்—கள. து. ககசு)

† அருமை செய்து அயர்ப்பினும் என்பதற்கு உதாரணங்
காட்டுவர் நச்சினூர்க்கினியர். (தொல்—கள. து. ககசு)

அல்லகுறிப்பட்டுப் பெயர்ந்த தோழி தலைமகன் சிறைப்
புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச்
சொல்லியது

இ - ள். நெய்தற் படப்பை நிறைகழித் தண்சேர்ப்
பன் தாழை சூழ்ந்த கானலின்கண் நம்மைக் கண்ட முதனால்
போலானான் ; அவனாற் செய்யப்பட்ட குறிகளும் பிழைத்
தன. ஆயிழையாய்! அமைந்த நட்புச் செறிந்தன் றுகாதே
யிருப்பது ! எ-று. (க)

சஉ. முத்த மரும்பு முடத்தான் முதுபுன்னை
தத்துந் திரைதயங்குந் தண்ணங் கடற்சேர்ப்ப!
சித்திரப் பூங்கொடி யன்னாட் கருளீயாய்
வித்தகப் பைம்பூனின் மார்பு.*

தோழி வரைவு கடாயது

இ - ள். முத்தம்போல வரும்பா நின்ற முடத்தான்
முதுபுன்னையின்கண் வந்து தத்தா நின்ற திரைகள் துளங்கா
நின்ற தண்ணங்கடற் சேர்ப்பனே ; எழுதிய சித்திரப்பூங்
கொடி யன்னாட்கு நின்னருளினாலே நல்காய், வித்தகப்
பைம்பூணையுடைய நின் மார்பினை ; எ-று. (உ)

சங். எறிகுரு நீள்கட லோத முலாவ.
நெறியிருக் கொட்கு நிமிர்கழிச் சேர்ப்ப
னறிவரு வின்கொ லணியிழையாய் ! நின்னறி
செறிவரு செய்த குறி. ॥

* 'வேண்டாப்பிரிவினும்' என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுவர்
நச்சினூர்க்கினியர். (தொல்—கள. து. ௧௧௪)

॥ நச்சினூர்க்கினியர் மேற்கோள். (தொல்—கள. து. ௧௨௩)

அல்லகுறிப்பட்டுப் பெயர்ந்த தோழி தலைமகன் சிறைப்
புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச்
சொல்லியது

இ - ள். எறி சுறாவையுடைய நீள்கடலின் கண்ணுள்ள
வோதம் வந்துலாவ வரிவரியா யிருந்துள்ள மேனியை
யுடைய இறக்ககள் சுழன்று திரிதருஞ் சேர்ப்பு! நின்னறிவின்
கண் நீங்காதிருந்த இன்சொல் அணியிழையை யுடையாய்!
நின்மனையின் புறத்து அச்சேர்ப்பன் செய்த குறிகள் பல
காலுமுளவாகா நின்றன: எ-று. (ந).

சச. இனமீ னிருங்கழி யோத மூலாவ
மணிரீர் பரக்குந் துறைவ தகுமோ?
குணநீர்மை குன்றாக் கொடியன்னுள் பக்க
நினைநீர்மை யில்லா வொழிவு. *

தலைமகனைக் கண்ணுற்று நின்ற தோழி வரைவு கடாயது

இ - ள். இனமீன்களையுடைய இருங்கழியின்கண்ணே
வந்து ஒதங்களுலாவ நீலமணிபோன்ற நீர் பரக்குந் துறை
வனே! தகுவதொன்றே குணத்தன்மை குன்றாக் கொடியன்
னுள் திறத்து நினைநீர்மையன்றி யொழிதல் நினைக்கு?
எ-று. (ச)

சரு. கடல்கொழித் திட்ட கதிர்மணி முத்தம்
படமணி யல்குற் பரதர் மகளிர்
தொடலைசேர்த் தாடுந் துறைவவென் றோழி
யுடலு முறுரோ யுரைத்து.

* ‘தாதன் மிகுதி உளப்படக் களனும் பொழுதும் வரைகிலை
விலக்கியதில் அருளவேண்டும்’ என்பதற்கு உதாரணங் காட்டுவர்
நச்சினூக்கினியர். (தொல்—கள து. ககச)

இதுவுமது

இ - ள். கடல் கொழித்துச் சிந்திய கதிர்மணி முத்தத்
தைப் படம் போன்ற அழகிய அல்குற் பரதர்மகளிர் மாலை
யாகச் சேர்த்து விளையாடும் துறைவனே; எந்தோழி மறுகா
நிற்கும் தன்னுறு நோயை எனக்குரைத்து; எ-று. (௫)

சசு. முருகியல் கரன லகன்கரை யாங்கட்

குருகின மார்க்குங் கொடுங்கழிச் சேர்ப்ப

மருவி வரலுற வேண்டுமென் றோழி

வுருவழி வுண்ணோய் கெட.

இதுவுமது

இ - ள். நறுவிரை யுளதாகிய கானலையுடைய அகன்ற
கரையின்கட் குருகினம் ஆராதின்ற கொடுங்கழிச் சேர்ப்
பனே! பயின்று வருதலைச் செய்யவேண்டும் என்றோழி;
மாமைநிறம் அழியாநின்ற உள்ளத்தின்கண் நோயொழிய;
எ-று. (சு)

சஎ. அணியூங் கழிக்கரன லற்றைநாட் போலான்

மணியெழின் மேனி மலர்பசப் பூரத்

துணிகடற் சேர்ப்பன் றுறந்தான்கொ றோழி

தணியுமென் மென்றோள் வனே.

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லெடுப்பப்
பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியது

இ - ள். அணிந்த பூக்களையுடைய கழிக்கானலின்கட்
கண்ட அற்றைநாட் போலான்; மணியெழின் மேனியின்
கண் மிக்க பசப்பேறும் வகை துணிகடற் சேர்ப்பன் எம்மை
மிகவே துறந்தான் கொல்லோ? என் மென்தோள்வனாகள்
நீங்கா நின்றன; எ-று. (எ)

சஅ. கறங்குமணி நெடுந்தேர் கண்வா ளறுப்பப்
பிறங்கு மணன்மே லலவன் பரப்ப
வறங்கூர் கடுங்கதிர் வல்விரைந்து நீங்க
நிறங்கூறு மாலை வரும்.

தோழி தலைமகளை இரவுக்குறி நயப்பித்தது

இ - ள். ஒலிக்கு மணியையுடைய நெடுந்தேர் கண்
டார் கண்ணினொளியை யறுப்ப, உயர்ந்த மணன்மேல்
அலவன் பரப்ப, வெம்மை மிக்க கடிய வெயில் கடிதாக
நீங்க, செக்கர் நிறமாக நிறமிக்க மாலைப் பொழுதின்கண்
நங் காதலன் வரும்; எ-று. (அ)

சகூ. மயில்கொன் மடவாள்கொன் மாநீர்த் திரையுட்
பயில்வதோர் தெய்வங்கொல் கேளீர் குயில்பயிருங்
கன்னி யிளஞாழற் பூம்பொழி னேக்கிய
கண்ணின் வருந்துமென் னெஞ்சு.*

தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது

இ - ள். மயிலோ? மடவாளோ? மாநீர்த் திரையின் கட்
பயின்றுறைவதோர் தெய்வங் கொல்லோ? கேளீரே! குயில்
கள் கூவாநின்ற கன்னியிள ஞாழற் பூம்பொழிலின்கண்
அவரை நோக்கிய என்கண்ணினு மிக வருந்தாநின்ற தென்
னெஞ்சு; எ-று. (கூ)

ருடு. பவளமு முத்தும் பளிங்கும் விரைஇப்
புகழக் கொணர்ந்து புறவடுக்கு முன்றிற்
றவழ்திரைச் சேர்ப்பன் வருவான்கொ ரோழி
திசுமூத் திருவமர் மார்பு.

* நச்சினூக்கினியர் மேற்கோள். (தொல் - களவியல், து. ௧௦௩)

நீகாட பவளமுத்தாயா, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் தூல் நி டயம்

உடையாறு, சென்னை-20.

பகற்குறிக்கட் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத்
தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி வரைவு கடாயது

இ - ள். பவளத்திணையும் முத்திணையும் பளிங்கிணையும்
கலந்து, பிறர் புகழ்க் கொண்டுவந்து, மனை சூழ்ந்த படைப்
பையை யணைந்த முற்றத்தின்கண் வந்து வழங்குகின்ற
திரையையுடைய சேர்ப்பன் விரைந்து வருவான் கொல்லோ
தோழி; முன்புபோலப் பொலிவழிந்திரா நின்றது அழ
கமைந்த மார்பும் பொலிவுடைத்தாய் இருந்ததாதலான்
எம்பெருமான் விரைந்து வருமென்று முற்கொண்டு நமக்கு
அறிவிக்கின்றதுபோலும்; எ-று. (௮)

நெய்தல் முற்றம்

திணைமொழி ஐம்பது

முற்றம்

அருஞ்சொல்லகராதி

அகவதல்—அழைத்தல்
 அஞ்சனம்—மை
 அடைதால்—மருவல்
 அதர்—வழி
 அமை—மூங்கில்
 அலர்—பழிமொழி
 அலவன்—நண்டு
 அல்குதல்—தங்குதல்
 அறல்—கருமணல்
 அனுங்கல்—வருந்தல்
 ஆயர்—இடையர்
 ஆர்த்தல்—ஒலித்தல்
 இயை பொருள்—இயற்றும்
 பொருள்
 ஈர்—குளிர்ச்சி
 உகளல்—குதித்தோடுதல்
 உடலல்—மயங்கல்
 உரறல்—முழங்கல்
 உரன்—அறிவு
 உரு—அழகு
 உருமு—இடி
 ஊரன்—மருதநிலத்தலைவன்
 எயிறு—பல்
 எயினர்—வேடர்
 எல—பெண்பால்
 முன்னிலை மொழி
 எல்—இரவு, விளக்கம்; 'எல்லே
 யிலக்கம்' தொல். இடை.
 சூ. உசுக.
 எழால்—புல்லாறு

எழிலி—மேகம்
 ஏ—பெருமை; 'ஏ பெற்றாகும்'
 தொல். உரி. சூ. ௩௦௪.
 ஏர்—அழகு
 ஏறு—உருமேறு
 ஏனல்—திணைப்புணம்
 ஐலியப்பு; 'ஐலியப்பாகும்';
 தொல். உரி. சூ. ௩௮௩.
 ஒங்கல்—மலை
 ஒதம்—அலை
 கணம்—திரட்சி
 கணி—சோதிடன்
 கணைக்கால்—திரண்டகால்
 கடி—புதுமை
 கடுவன்—ஆண்குரங்கு
 கதிர்—வெயில்
 கதுவுதல்—கலத்தல்
 கயம்—குளம்
 கருவி—தொகுதி; 'கருவி
 தொகுதி.' தொல். உரி. சூ. ௩௩௪.
 கலை—ஆண்மான்
 கல்—மலை
 கழுமல்—கலத்தல்
 களிற்று—ஆண் யானை
 கறங்கல்—ஒலித்தல்
 களை—மிசுதி
 கன்னிஞாழல்—பூவெடாசு
 கொண்றை
 காய்வர்—கொப்பிப்பர்
 கால்—காற்று

கானல்—கடற்கரைச் சோலை
 கானவர்—வேடர்
 கான்ற—உகுத்த
 கிழமை—உரிமை
 குருகு—நீர்வாழ் பறவை
 குருதி—உதிரம்
 குருந்து—ஒருவகை மரம்
 குறம்பு—பாலைநிலத்தூர்,
 வேடர் வாழுமிடம்.
 கூற்று—எமன்
 கூனி—வளைவை உடையது
 கைதை—தாழை
 கொட்கல்—சுழல்
 கொண்—பயனின்மைப் பொரு
 ணுணர்த்தும் இடைச் சொல்
 கோடல்—காந்தள்
 கோடு—கொம்பு
 கொளவை—பழிமொழி
 சிறை—இறகு
 சிறைப்புறம்—தாமிருக்கும்
 இடத்தின் பக்கம்
 சுணங்கு—தேமல்
 செய்—கழனி
 செயவர்—அகலிடம் சென்றவர்
 சேர்ப்பந்—நெய்தல் நிலத்
 தலைவன்
 ஞாழல்—கொன்றை
 தலைசிறத்தல்—மேன்மேல் மிகு
 தல்
 துடி—உடுக்கை
 துயல்வரல்—அசைதல்
 துரத்தல்—செலுத்துதல்
 தேர்தல்—ஆராய்தல்
 தொடர்பு—நட்பு
 தொடர்—வளையல்

தொடலை—மாலை
 நசை—விருப்பம்
 நீத்தம்—வெள்ளம்
 நீர்மை—தன்மை
 படப்பை—நெய்தல் நிலத்தூர்
 படைத்து மொழிகளாவி--இல்
 லாத ஒன்றைப் புனைந்து
 மொழியும் சொல்
 பம்பல்—ஒலித்தல்
 பயிர்தல்—அழைத்தல்
 பரதர்—நெய்தல் நிலமாக்கன்,
 செம்படவர்
 பழனம்—வயல்
 பாங்கர்—பக்கம்
 பாரித்த—பெரிய
 பாறு—பருந்து
 பிணங்கல்—நெருங்கல்
 பிணையல்—மாலை
 பிலிற்றல்—சொரிதல்
 பிறங்கல்—உயர்தல்
 புல்லாறு—ஒருவகைப்புள்
 புறவு—முல்லைநிலம்
 புலம்—பொன்
 பெற்றி—தன்மை
 பெற்றிய—பெரிய
 மந்தி—பெண்குரங்கு
 மலிதல்—மிகுதல்
 மாநீர்—மிக்கநீர்
 மாந்தல்—பருகல்
 மானை—அழகு
 முகை—அரும்பு
 முடைத்தாள்—வளைந்த அடி
 முரண்—வலி
 முரலல்—ஒலித்தல்
 முருகு—மணம்
 முழவு—மத்தளம்

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வேளியீடு—ய.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

க ண் ண ன் சே ந் த ன்

இயற்றிய

திணைமொழி ஐம்பது

மூலமும்

[பழைய உரையும்]

MAHAMANIPADHYAYA
DR. D. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TRUVANMIVUR, MADRAS-41

சென்னை, பச்சையப்பன் காலேஜ்

தமிழாசிரியர்

மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டன.

திருநெல்வேலித்

தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

லிமிடெட்

பதிவு செய்தது] தந்தியி னு ஐப்பசி ௧௯ [விலை அனா 5.

முள் எயிறு—கூரிய பல்
முறி—தளிர்
முறுவல்—சிரிப்பு
யாழ்—வீணையில் ஒர் வகை
வஞ்சினம்—குளுறவு
வரை—மலை
வரைவு—மணம்
வலந்த—சொன்ன
வறம்—வெம்மை
வாங்கல்—வளைதல்
வாரி—மிகுதி, மிக்க இன்பம்
வாள்—ஒளி

விடலை—காளி
வித்தகம்—பொன்
வியன்—அகற்சி
விரை—வாசனை
விரைதல்—கலத்தல்
விறல்—மிகுதி
வீங்கல்—பெருத்தல்
வெதிர்—மூங்கில்
வெறி—வாசனை
வெற்பன்—குறிஞ்சிநிலத்
தலைவன்

தலை சித்திரம் அழகுடைய கரும வெளிப்பாடுகள்.

தென்காப்பியம்

க. சொல்லதிகாரம்—சேனாவரையம்

பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சீர்ப் தூங்கித் தூய்மையுக்கும்,
தூய்மையுள்ளதும். இது பெரும்பயன் விளைத்துமென்பது தமிழ்
ய்ச் சிறந்தது சொல்லாமல் தெரியவரும்.

இதற்குச் சேலவனாயர், தச்சிராக்கினியர், இளம்புரான்
என்ப பலர் உணர்வு மூலியுடையவர். சேலவனாயர் மூலிய
உடையவர் தலைநகரத்திலிருந்து புதிதாய்தான் வந்தவர். பெரிதும்
பாபாடவின்மூலர் ஆதலால் இது முத்தையாசாமி துச்சிபட்டினம்.

தமிழ்ப்புலவர் பனாபல எட்டுச் சுவடிகள் வைத்துத் திருத்தி வைத்திருந்த பிரதிகளைக்கொண்டு பிழையற்றப் பரிசோதித்துப் பதிப்புமுறையில் அச்சிட்டு வருகின்றோம். இவ்வாயத்த சீமைக் கலத்தலில் முதல்தபயோன்ற பெரிய அழுத்துக்களில் கண்ணைக் கட்டுத் திரத்ததாய் அச்சிடப்படுகிறது. இரண்டு கிழமைகளில் வெளிவரவுண்டு.

2. எழுத்ததிகாரம்—தச்சினர்க்கெனியம்

இதன் பிழையந் பரிசோதித்து அச்சிடப்படுகிறது.

உ. சிவஞான சித்தியார் இருவருமா (அச்சில்)

ச. இன்பவை தாற்பது முவமும் உளையும்

இக்கியந்தியர் பூதக் கோதூர் இன்னதினது இக்கிதன்
 மலையகம் காற்பது வேண்டிக்களை முடையது. இதன் கண் பழைய
 பொற்புபுரையை அப்படியே அக்கிப்படி பதவனதயும். வக்கன்
 வக்கன் பதிதா கருதிக் கோத்திருக்கின்றன. வக்கி அது ௩

தி. நளவெண்பா சூலமும் உணையும்

இந்த நூற்றியின் பதினேழாம் பகுதி, 424 செய்யுட்களால் ஆனதாக உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. 'கொண்டுவருகும் பதினேழாம்' என்ற பதினேழாம் பாடலே இந்த நூலின் பெருமையைய உணர்த்துது என்பது உண்மை. இது தமிழ்ச் சான்ற கிருஷ்ணமாமாசுரம் பழங்காலப்பாடலாக உள்ளதாகக் குறிப்புகளும், இவ்வகைக் குறிப்புக்களும் எழுதி இவ்வகைச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வாஸுதேவரத்த நாராயணக் கழகம் விரிவுபட்டது

தமிழக அரசின் உத்தரவு

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

பா யி ர ம்

தமிழ்மொழி பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தோற்றமுற்று விளங்கும் ஓர் அருமந்த மொழியாம். தமிழர் கல்வி, வீரம், செல்வம், வாணிகம், சிற்பம், கைத் தொழில் முதலியவற்றிற் சிறந்து திகழ்ந்து வந்தனர். தமிழ் வேந்தராகிய பாண்டியர் தமது மொழியாகிய தமிழி னிடத்து மிக்க ஆர்வமும் பற்று முடையாராய் அதனை வளர்த்ததற்குப் பலவாறு முயன்று வந்ததேயன்றி, சங்கம் நிறுவி நல்விசைப் புலவர் பலரைக் கொண்டு, தமிழை ஆராய்ந்தும் வந்தனர். அக்காலத்தில் தமிழ்மொழியில் அள விறந்த நூல்கள் எழுந்தன.

இவ்வாறு தமிழ் மன்னர்களால் மும்முறை சங்கங்கள் நிறுவப்பட்டுத் தமிழ் ஆராயப்பட்டது. மும்முறை நடை பெற்று வந்தமையான் சங்கம் முச்சங்கம் எனப் படுவ தாயிற்று.

தமிழர் தவக்குறைவானே தலைச்சங்கத்துத் தோன்றிய நூல்களுள் ஒரு சிலவே பெயர் மாத்திரையிற் கேட்கப்படு கின்றன. இடைச்சங்கத்து நூல்களுள் இன்றுவரை முழு நூலாக மிளிர்வது தொல்காப்பியம் ஒன்றே. கடைச்சங் கத்து நூல்களுள் இறந்தன போக, எஞ்சிநின்றவற்றைப் பிற்காலத்துச் சான்றோர் அளவு, யாப்பு முதலிய காரணம் பற்றி மேற்கணக்கு, கீழ்க்கணக்கென இருவகைப் படுத்தி னர். மேற்கணக்கில் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை எனத்

தொகுக்கப்பட்ட இரண்டு தொகை நூல்களும் அடங்கும். கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டாம். அவை பதினெட்டே என்பதும் அவற்றின் பொது வியல்பு இன்னதென்பதும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் உட்கூடும் சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் பின்வருமாறு எழுதிய உரையான் தெள்ளிதின் அறியப்படும் என்க.

‘தாயபனுவலோ’ டென்றது அறம் பொருள் இன்ப மென்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுப, வேறிடையிடை அவையன்றியுந் தாய்ச் செல்வ தென்றவாறு. அஃ தாவது பதினெண் கீழ்க்கணக்கென உணர்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோ செய்யுள் வந்தவாறும் அவை சிலவாய் மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும் அறம் பொருள் இன்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறிய பாட்டுப் பயின்றுவருமாறுங் கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க.’

இனி, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இன்னின்ன என்பதைப் பின்வரும் பழஞ் செய்யுள் இனிது புலப்படுத்துமாறு காண்க.

‘நாலடி நான்மணி நானூற்பு தைத்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி—மாமூல
மெய்நிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு’

இவ்வெண்பா பழம்பிரதிகளுள் ‘கைநிலையோ டாங் கீழ்க்கணக்கு’ ‘இன்னிலைய காஞ்சியோடு’ ‘ஐந்தொகை முப்பால் கடுகம்’ ‘நன்னிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு’ எனச் சிறிது சிறிது வேறுபட்டுக் காணப்படுதலினால், புலவர் பதினெட்டாவது நூல் இன்னதெனத் துணிதற்கண் வெவ்வேறு கருத்துடையராகின்றனர். ஒரு சாரார் கைந்

நிலையே பதினெட்டாம் நூலென்றும், மற்றொரு சாரார் ஐந்திணை என்பதற்கு ஐந்திணைப்பொருள் பற்றிவரும் ஐந்து தொகை நூலெனப் பொருள்கொண்டு, 'தீணைமலை' எனப் பழைய உரைகளிற் பயின்றுவரும் நூலே அப்பதினெட்டாவது என்றுங் கூறுவர். இனியொரு சாரார் மேலே கூறியவாறு ஐந்து திணை நூல்களையும் உடன்பட்டு, அதனோடு 'இன்னிலை' 'கைந்நிலை' என்னும் நூல்களையுங் கூட்டிக் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இன்னின்னவெனக்கூறும் வெண்பா வின்கண் தொகைவரையறை காணப்படாமையின், பதினெட்டுக்குமேலும் இருபது நூல்கள் கீழ்க்கணக்கைச் சார்ந்தனவெனக் கொள்ளுதற்கண் வரக் கடவதாய் இழுக்கென்னை என்பர். அது பொருந்தாமை மேலே காட்டிய பேராசிரியர் உரையான் இனிது உணரப்படும். அதனுள் அவர் பதினெண் கீழ்க்கணக்கெனத் தெளிவுறக் கூறியிருத்தல் காண்க.

திணைமொழி ஐம்பது என்னும் இந்நூல் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. சாத்தந்தையார் மகனார் கண்ணன் சேந்தனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவரால் இயற்றப்பட்டது. இவ்வாசிரியரைக் குறித்து யாதும் தெரிந்திலது. இந்நூற் செய்யுட்களிற் பல, தொல்காப்பிய உரையின்கண் பலவிடத்தும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இஃது ஒவ்வோர் திணைக்கும் பப்பத்துச் செய்யுளாக ஐந்திணையுங் குறித்துக் கூறும் ஐம்பது பாட்டுக்களையுடையது. இதினுள்ள பாக்கள் எதுகை, மோனை முதலியவற்றைப் பெரும்பான்மையும் பெற்றும், தெள்ளிய இன்னோசை வாய்ந்தும், பொருள் புலப்பாடு சிறந்தும் தோன்றுதலின் கடைச்சங்கத் திறுதியின்கண் இவ்வாசிரியர் இதனை இயற்றினாரென ஊகிக்கப்படும். கடைச்சங்க காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இரண்

டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஆதலின் இவரது காலமும் அன்னதாதல்வேண்டும். 'கணம்' 'சித்திரம்' 'வித்தகம்' 'குணம்' 'பவளம்' முதலிய மிகச் சில வடசொற்களே இதன்கண் பயின்றுள்ளன. அவையும் எதுகை, மோனை, வழங்கற்பாடு, ஓசையினைமை முதலிய நோக்கம் பற்றிப் பெய்துரைக்கப்பட்டன என்பது இந்நூலிலுள்ள பாடல் களைக்காண்போருக்கு வெளிறித் தோன்றும். இந்நூலகத்தே, 'கணமுக்கை கையெனக் காந்தள் கவின, மணமுக்கையென் றெண்ணி மந்தி கொண்டாடும் விறன்மலை நாட' 'பலவின் பழம் பெற்ற பைங்கட்கடுவன் எல வென் றிணையயிரு மேகல் சூழ் வெற்பன்' 'பழனம் படிந்த படுகோட் டெருமை, கழனி வினைஞர்க் கெறிந்த பறைகேட், ஞானழிந்தோடு மொலிபுனலூரன்' என ஆங்காங்கு வருவனவற்றால் உள் ளுறைப் பொருள் அவ்வவ்விடங்களில் இருத்தல் நன்குண ரப்படும். சொல்லும் பொருளுந் தித்திக்க, வகுத்து எடுத்துக் கொண்ட துறைக்கேற்ப, இயற்கை நெறியைக் கடவாத பல வுவுமைகளானும் தோற்றங்களானும் சித்திரிக்காது, இயற்கை அமைப்பின் சித்திரமே சித்திரமாக நன்கு புலப்படுமாறு தமது பெரும் புலமையானும் ஆழ்ந்தகன்ற துண்ணுணர் வானுங், கண்டவற்றைக் கண்டவாறே பாடியருளிய இப்புல வாணரது செந்நாப்புலமை எக்காலத்தாரானும் எவ்விடத் தும் மகிழ்ந்து போற்றற் குரித்தென்பதிற் சிறிதும் ஐய மின்று. இத்தகைய நூல்களைக் கற்காது வாணன் வீணன் கழிக்கும் தமிழர் ஏழைமை பெரிதும் இரங்கற்பாலது.

இதற்குப் பழைய உரை ஒன்றுண்டு. அது பாட்டின் பொருளைப் பொழிப்பாக நன்று எடுத்துரைப்பது. பத சாரம், உள்ளுறைப் பொருள், இலக்கண விசேடம் முதலிய வேறொன்றும் அதிற் காணப்படவில்லை. இது போன்ற

உரை பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் பலவற்றிற்கும் உளது. இவ்வுரையாசிரியர் இன்னாரெனப் புலப்படவில்லை. உரையின்கண், இப்போது எளிதில் பொருள் விளங்கலாகாத சொற்கள் அவ்வாறே பெய்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இது 1918 ஆம் ஆண்டில் இலக்கண விளக்கப் பரம் பரை, ஸ்ரீ சோமசுந்தர தேசிகரால் பரிசோதித்து, திருவாரூர்த் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. இத் தமிழ்ச் செல்வர்கட்குத் தமிழகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டதாகும்.

இவ்வச்சிட்ட பிரதியையும் எமக்குக் கிடைத்த இரண்டு பிரதிகளையும் ஒருங்கு வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில், சிறந்த திருத்தங்கள் பல காணப்பட்டன. ஆதலின், அவை தமிழுலகுக்குப் பயன்படும் என்னுங் கருத்தான், இந்நூல் அப்பிரதிகளைக்கொண்டு ஒருவாறு ஆராயப்பட்டு அருள் சொல்லகராதியுடன் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப் பெறுவதாயிற்று.

பெரும்புலவர்களே கையிடத்தக்க இச்சிறிய பெரிய நூலைப் பரிசோதிக்கும்படி. செலுத்திய திருவருளை வழத்து கின்றேன்.

‘குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.’

ஆலந்தூர், }
18-10-22. }

இங்ஙனம்,
மணி. திருநாவுக்கரசன்.

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அஞ்சனக் காயா	... ௧௧	கோடலங் கூர்முதை	௧௪
அணியுங் கழிக்	... ௨௨	சிறுபுன் புறவொடு	௮
அதிர்குர	... ௧௪	செஞ்சணங்கின்	... ௧௨
அருவி யதிரக்	... ௧௪	செந்தாமரை	... ௧௭
ஆம்பலணித்	... ௧௬	செந்நெல் விளை	... ௧௬
ஆய ரினம	... ௧௩	சென்றார் வருவர்	... ௧௨
இருங்கடன்	... ௧௩	நல்வய லூர	... ௧௮
இனமீ னிருங்கழி	... ௨௧	நெய்தற் படப்பை	... ௧௬
எறிகுறா நீள் கட	... ௨௦	பலவின் பழம்	... ௩
ஏற்றிய வில்லி	... ௧௦	பல்காலும் வந்து	... ௧௭
ஏன விடத்	... ௩	பவழமு முத்தும்	... ௨௩
ஓங்க லிறுவரை	... ௨	பழனம் படிந்த	... ௧௩
ஓங்கு குருந்தோ	... ௭	பிணி நிறந் தீர்ந்து	... ௩
கடல் கொழித்	... ௨௧	புன்னை பொறி	... ௭
கடையாயார்	... ௧௬	மயில்கொன்	... ௨௩
கணமுதை	... ௨	முத்த மரும்பு	... ௨௦
கணைக்கா	... ௧௩	முரிபரல வாகி	... ௭
கதிர்சுடக்	... ௯	முருகியல் கான	... ௨௨
கருங்கயத் தாங்கட்	௧௮	மென் முலைமே	... ௧௧
கருங்கான்	... ௮	யாழங் குழலு	... ௪
கருவியல்	... ௧௨	யாணை யுழலு	... ௪
கலையொடு	... ௧௦	வானுயர்	... ௧
கல்லதர் வாயிற்	... ௯	விரைகமழ்	... ௩
கழுநீர் மலர்	... ௯	வேங்கை மலர	... ௪
கறங்குமணி	... ௨௩	வேணிற் பருவத்	... ௧௭

என
x என் லீகாக் கின்ற வடுடைய பாணி

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திணைமொழி ஜம்பது

மூலமும் உரையும்

க. குறிஞ்சி

க.
.....

*வானுயர்வெற்ப ! விரவின் வரல்வேண்டா
யாணை யுடைய சுரம்.

அஞ்சி அச்சுறுத்துவது

(துண்டா

இதன் பொருள்.....அண்டர் துகள் பொழிகின்ற
வானளவு முயர்ந்த வெற்பனே ! இரவின்கண் வரல்
வேண்டா.....யாணை வருகின்ற சுரங்களாதலான்;
என்றவாறு. (க)

2. மணமுகை கையெனக் கார்தள் கவின
மணமுகை யென்றெண்ணி மந்திகொண் டாடும்
 விறன்மலை நாட! வரவரிதாங் கொல்லோ
 புனமு மடங்கின காப்பு.*

சேறிப்பறிவுநீஇ வரைவு கடாயது

இ - ள். திரட்சியையுடைய மொட்டுக்களைக் கை
 யென்று கருதும்படி கார்தள் அழகுபெற அரும்ப, அதன்
 மணத்தையுடைய முகைகளென்று கருதி, மந்திகள் கொண்
 டாடுகின்ற மிகுதியையுடைய மலைநாடனே! நீ இங்கு வருத
 லரிதாங் கொல்லோ? புனங்களுந் தினையரியப்பட்டிடுக் காவ
 லொழிந்தன; எ-று. (உ)

௩. †ஒங்க லிறுவரைமேற் கார்தள் கடிகவினப்
 பாம்பென வோடி யுருமிடிப்பக் கண்டிரங்கும்
 பூங்குன்ற நாடன் புணர்ந்தவந் நாட்போல
 ‡சங்கு நெகிழ்க்த வளை.

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்டுச்
 சோல்லுவாளாய்த் தோழி சோல்லியது

இ - ள். மலையினது பக்கமலைமேற் கார்தள் புதிதாக
 அழகு பெறுதலால், அவற்றின் முகைகளைப் பாம்பென்று

* நச்சினூர்க்கினியர். (தொல்—களவியல், மேற்கோள்.
 து. ௧௧௪)

† இதனை, நச்சினூர்க்கினியர் இரவுக்குறி நயந்த கூறியது
 என்பதற்கு உதாரணங் காட்டுவர். (தொல்—களவியல், து. ௧௧௧)

‡ நீங்கி - நச்சினூர்க்கினியர் கொண்ட பாடம். (தொல் -
 களவியல் மேற்கோள்.)

கருதிச் சென்று உருமு இடித்தலான், அவற்றைப் பிறர் கண்டிருங்குகின்ற பூங்குன்ற நாடன் புணர்ந்த அந்நாள்போல வாய் இக்காலத்து நெகிழ்ந்து கழன்ற வெள்வளைகள்; எ-று.

ச. *ஏன லிடத்திட்ட வீர்மணிகொண் டெல்லீடைக்
கானவர் மக்கள் கனலெனக் கைகாய்த்தும்
வானுயர் வெற்பன் வருவான்கொ லென்றோழி
மேனி பசப்புக் கெட. †

தலைமகனைத் தோழி இரவுக் குறி நயப்பித்தது

இ - ள். ஏனலிடத்திட்ட குளிர்ந்த மணிகளைக் கொண்டு இரவிற்குத் குறவர் மக்கள் தங்குளிர் நீங்கக் காயும்.....வெற்பன் ஈங்கு வருவான் கொல்லோ? என்னுடைய தோழி மேனியிற் பசப்புக் கெட; எ-று. (ச)

௩. விரைகமழ் சாரல் விளைபுனங் காப்பார்
வரையிடை வாரன்மின் ஐய!—உரைகடியர்
வில்லினர் வேலர் விரைந்து செல் லம்பினர்
கல்லிடை வாழ்ந ரெமர்.

பின்னின்ற தலைமகனைக் காவன்மிகுதி சொல்லிச்
சேட்படுத்தது

இ - ள். விரை கமழாநின்ற சாரலின்கண் விளைபுனங் காப்பார்கள், இம்மலையின்கண் வரவேண்டா ஐயனே! கடுஞ் சொல்லினர், வில்லினர், வேலர், விரைந்து செல்லுமம்பினர் மலையின்கண் வாழ்வாராகிய வெமர்; எ-று. (௩)

* 'ஏனமிடந்திட்ட' வெனவும் பாடம்; அதற்குப் பன்றியால் தோண்டப்பட்ட எனப்பொருள் கொள்க.

† இதனை, தலைவன் வருவானென்றதற்கு உதாரணம் காட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல்—களவியல், து. ௧௧௪)

௬. யானை யுழலு மணிகளர் நீள்வரைக்
கானக வாழ்க்கைக் குறவர் மகளிரேம்
ஏன லுள்ளுய ! வரவுமற் றென்னைகொல் ?
காணினுங் காய்வ ரெமர். *

இதுவுமது

இ - ள். யானைகள் உழன்று திரியும் அழகு மிக்க நீள்
வரைக் கானகத்து வாழும் வாழ்க்கையினை யுடைய குறவர்
மகளிரேம் யாங்கள்; ஏனலின் கண் நீரே வருதல் என்ன பய
னுளது? ஐய! நம்மைக் காணினும் நீர் வந்திரென்று கேட்
பினும் நம்மை வெகுள்வர் எமர்; எ-று. (௬)

௭. பாழுங் குழலு முழவு மியைந்தென
வீழு மருவி விறன்மலை நன்னாட !
மாயைமா னோக்கியு மாற்றா ளிரவரின்
ஊரறி கெளவை தரும்.

இரவுக்குறி விலக்கி வரைவு கடாயது

இ - ள். யாழுங் குழலு முழவுந் தம்முள் பொருந்தி
யொலித்தாற்போல வீழாநின்ற அருவியையுடைய மிக்க மலை
நாடனே ! மதர்ப்பிணையுடைய மான்போன்ற நோக்கினை
யுடையாரும் ஆற்றமாட்டாள். நீர் இரவின் கண் வருதிரா
யின் ஊரும் பிறரும் அறியும் அலரைத் தரும்; எ-று. (௭)

௮. வேங்கை மலர வெறிகமழ் தண்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மகளிரேஞ்
சோர்ந்து குருதி யொழுகமற் றிப்புறம்
போந்ததில் ஐய ! களிறு.

* இதனை, அஞ்சி அச்சுறுத்தவின்னீழ் தமரையஞ்சித் கூறியது
என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுவர் நச்சினூர்க்கினியர். (தொல்—
களையல், து. ௧௧௪)

.....படை *

இ - ள். வேங்கை மலர்தலான் வெறி கமழாநின்ற தண்
சிலம்பின்கண்ணே வளைந்த மூங்கில் போன்ற மெல்லிய
தோளையுடைய குறவர் மகளிரேம் யாங்கள். குருதிபாய்ந்
தொழுக இவ்விடத்தின்கண் போந்ததில்லைஐயனே! கனிந்து;
எ-று. (அ)

கூ. பிணிநிறம் தீர்ந்து பெரும்பனைத்தோள் வீங்க
மணிமலை நாடன் வருவான்கொல்? தோழி!
கணிநிறை வேங்கை மலர்ந்துவண் டார்க்கும்
மணிநிற மாலைப் பொழுது.†

தோழி தலைமகனை இரவுக்குறி நயப்பித்தது

இ - ள். நோயான் வந்த சிறந் தீர்ந்து, பெரும்பனைத்
தோள் பெருப்ப அழகிய மலைநாடன் வருவான் கொல்லோ?
தோழி! கணியைப்போல நாட்சொல்லும் நிறைவேங்கை
மலர்ந்து வண்டுகள் ஒலியாநின்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்
தீளையுடைய மாலைப் பொழுதின்கண்? எ-று. (கூ)

ஊ. பலவின் பழம்பெற்ற பைங்கட் கடுவன்
எலவென் றிணைபயிநு மேகல்கூழ் வெற்பன்
புலவூங்கொ ரோழி! புணர்வறிந் தன்னை
செல்வங் கடிந்தாள் புனத்து.‡

* இதனை, தலைவனைப்பேதமை யூட்டினது என்பதற்கு. உதா
ரணங் காட்டுவர் நச்சினூர்க்கினியர். (தொல் - களவியல், து. ௧௧௪)

† நச்சினூர்க்கினியர் மேற்கோள். (தொல் - களவியல், து. ௧௧௧)

‡ இதனை, மனைப்பட்டிக் கலங்கிச் சிதைந்தவழி தோழிக்கு
கிளைத்தல் சான்ற ஆருமறை உயிர்த்தல் என்பர் நச்சினூர்க்கினி
யர். (தொல்—களவியல், து. ௧௧௧)

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகப் படைத்துமொழி
கிளவியால் தோழிவரைவு கடாயது

இ - ள். பலாப்பழத்தினைப் பெற்ற பசங்கண்ணினை யுடைய குரங்கினுட் கடுவன், ஏடி! யென்று தனக்கிணையாகிய மந்தியை யழைக்கும் பெற்றிய கற்கள் குழந்த வெற்பன் நம்மையுடுங்கொல்லோ? தோழி! நங்காதலரோடு புணர்ந்த புணர்ச்சியை யறிந்து புனத்துச் செல்லும் செலவினையும் தவிர்த்தாள் அன்னை யாதலால்; எ-று. (டு)

குறிஞ்சி முற்றம்.

உ. பாலை

கக. கழுநீர் மலர்க்கண்ணாய்! கெளவையோ நிற்கப்
பொருணீரார் காதலர் பொய்த்தனர் நீத்தார்
அழிநீர வாசி யரித்தெழுந்து தோன்றி
வழிநீ ரறுத்த சுரம்.*

தலைமகனது செலவுணர்ந்து வேண்டாத மனத்தாளாய்த்
தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது

இ - ள். செங்கழுநீர் மலர் போன்ற கண்ணினையுடையாய்! அவர் பிரிந்ததால் நிகழும் அலர் நிற்கப் பொருண்மேல் நீர்மையை யுடையராய் நங்காதலர் முன் சொல்லிய சொல்லைப் பொய்த்து நம்மை நீங்குவார் போனார்; அங்குள்ளார் அழியும் நீர்மையவாகிப் பசைபுறு தனக்குத் தோன்றிப் போம் வழியின்கண் நீரறுத்த சுரங்களின் கண்ணை; எ-று. (க)

* நம்பி அகப்பொருள்—சூ. ௧௭௦. தஞ்சைவாணன் கோவை உசுச செய்யுள் நோக்குக.

கஉ. முரிபரல வாகி முரணழிந்து தோன்றி
எரிபரந்த கான மியைபொருட்குப் போவீர்
அரிபரந்த வுண்கண்ணுள் ஆற்றுமை தும்மின்
தெரிவார்யார் தேரு மிடத்து.

யான் பிரியத் தலைமகளாற்றமோ நீ அறிவாயாகென்ற
தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது

இ - ள். முரிபரந்த பருக்கையினைபுடையவாய் வலி
யழிந்து தோன்றி எரிபரந்த கானத்தின்கண் இயற்றும்
பொருட் பொருட்டுச் செல்வீர். அரிபரந்த உண்கண்ணுள்
ஆற்றொள்ளுந் திறத்தை தும்மைப் போலப் பிறரறிகிற்
பார் யார் ஆராயுமிடத்து; எ-று. (உ)

கங. ஒங்கு குருந்தோ டரும்பின்று பாங்கர்
மராஅ மலர்ந்தன தோன்றி விராஅய்க்
கலந்தனர் சென்றார் வலந்தசொ லெல்லாம்
பொலந்தொடஇ பொய்த்த குயில்.

பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது

இ - ள். ஒங்கிய குருந்தோடே கூட அரும்புகளை யின்று
பாங்கராகிய மராஅமரமும் விளங்கி மலர்ந்தன; புணர்ந்து
விரவிக் கலந்து சென்ற நங்காதலர் வலந்த சொல்லெல்லாம்
பழுதாக்கின குயில்கள் பொலந்தொட! எ-று. (ங)

கச. புன்னை பொறிமலரும் பூந்தண் பொழிலெல்லாஞ்
செங்கட் குயிலக வும்போழ்து கண்டும்
பொருணசை யுள்ளந் தூப்பத் துறந்தார்
வருகசை பார்க்குமென் னெஞ்சு.

அ

திணைமொழி யீம்பது

இதுவுமது

இ - ள். புன்குகள் பொற்போல மலரப் பூந்தண்
பொழில்களெல்லாஞ் செங்கட் குயில்கள் கூவுகின்ற
போழ்து கண்டும், முன்பு பொருணசையை யுடைய ஊக்கந்
தூர்ப்ப நம்மை நீங்கினர் ; வருநசையைப் பாராநின்றது
என் நெஞ்சு; எ-று. (ச)

கரு. சிறுபுன் புறவொடு சிற்றெழால் சீறும்
நெறியரு நீள்சுரத் தல்குவர்கொல் தோழி !
முறியெழின் மேனி பசப்ப வருளொழிந்
தார் பொருள் வேட்கை யவர்.

ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றவலென்பதுபடச்
சொல்லியது

இ - ள். சிறிய புல்லிய புறவினொடு சிறிய புல்லுறு
வெகுளும் வழியரிய நீள்சுரத்தின்கட் டங்குவர் கொல்லோ?
தோழி! தளிரினது அழகு போன்றிருந்த என்மேனி பசப்ப,
நம் மேலுள்ள அருளினை ஒழிந்து நிறைந்த பொருளினை
வேட்ட வேட்கையை யுடையவர்; எ-று. (ரு)

கசு. கருங்கான் மராஅ நுணவோடலா
இருஞ்சிறை வண்டினம் பாலை முரல
அரும்பிய முள்ளெயிற் றஞ்சொன் மடவாய் !
விரும்புநாம் செல்லு மிடம்.

புணர்ந்துடன் போகிய தலைமகன் தலைமகளை ஆற்றுவித்துக்
கொண்டு சொல்லியது

இ - ள். கருங்காலினையுடைய மராமரங்கள் நுண
வொடு மலர, இருஞ்சிறை வண்டினங்கள் பாலையென்னும்

பண்ணை முரல, அரும்பிய முள்ளையிற்றினையும் அழகிய சொல்லினையு முடைய மடவாய் ! நாம் செல்லும் வழியை விரும்புவாய்; எ-று. (க)

கௌ. கல்லதர் வாயிற் கடுந்துடிகள் பம்பும்

வில்லுமுது வாழ்நர் குறம்புள்ளும் போவர்கொல்?

எல்வளை மென்றோள் நெகிழ்ப் பொருணசைஇ

நல்கா துறந்த நமர்.

ஆற்றாளேனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவலென்பது

படச் சொல்லியது:

இ - ள். கல்லையுடைய வழிமருங்கினுள்ள குறம்பு களின் வாயிறொறும் அச்சத்தைச் செய்புந் துடிகள் நின்று இயம்பும் வில்லுமுது வாழ்வார் குறம்பின்கண்ணுஞ் செல்வர் கொல்லோ? இலங்கும் வளைமென்றோள் மெலியும்படி பொருள் கா தலால் நம்மை நல்காது நீங்கிய நமர்; எ-று. (எ)

கஅ. கதிர்சுடக் கண்ணுடைந்து முத்தஞ் சொரியும்

வெதிர்பிணங்குஞ் சோலை வியன்கானஞ் செல்வார்க்

கெதிர்வன போலிதே யெல்வளையோ கொன்னே

* யுதிர்வன போல வுள.

சேலவுக் குறிப்பறிந்த தலைமகள் உடன்படாது சொல்லியது

இ - ள். வெயில் சுடுதலாற் கண்பிளந்து முத்தங்களைச் சொரியா நின்ற வேய் பிணங்குஞ் சோலையை யுடைய அகன்ற கானத்துஞ் செல்லக் கருதினார்க் குடன்படுவன போன்றிருந்தனவில்லை; என்னிலங்கு வளையோ கொன்னே நிலத்தின்கட் சிந்துவன போன்றன; எ-று. (அ)

* 'உள்வனபோலவுள்' என்றும் பாடம்.

கூ. கலையொடு மானிரங்கு கல்லத ரத்த
நிலையஞ்சி நீள்குரத் தல்குவர்கொல்? தோழி!
முலையொடு சோர்கின்ற பொன்வண்ண மன்னோ
வனையொடு சோருமென் றோள்.

ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடச்
சொல்லியது

இ - ள். கலையொடு மான்கள் துன்புற்றிரங்கா நிற்கும்
மலைவழிகளையுடைய கடற்களின் இப்பெற்றிப்பட்டு.....
நிலையஞ்சிச் சுரத்தின் கட்டங்குவர் கொல்லோ? தோழி! கலை
யொடு சோர்கின்றன போன்ற வண்ணங்கள் அந்தோ! வலை
யுடனே தளர்ந்து சோர்கின்ற என்றோள்கள்; எ-று. (கூ)

உ. ஏற்றிய வில்லி நெயினர் கடுஞ்சுரம்
பாற்றினஞ் சேரப் படுகிழற் கண்டஞ்சிக்
கூற்றன வல்வில் விடலையோ டென்மகள்
ஆற்றுங்கொ லைய நடந்து.

மகட் போக்கிய நற்றய் சொல்லியது

இ - ள். நானேற்றிய வில்லினையுடைய வேடர் வாழும்
கடுஞ்சுரத்தின்கட் பாற்றினஞ் சேரப் படுகின்ற கிழலைக் கண்
டஞ்சி, என் மகள் கூற்றன்ன வல்வில்லை யுடைய விடலை
யுடனே சென்றற்ற வல்லள் கொல்லோ மெல்லிதாக
நடந்து; எ-று. (உ)

பாலை முற்றம்.

௩. மூல்லை

உக. அஞ்சனத் காயா மலரக் குருகிலை
ஒண்டொடி நல்லார் முறுவல் கனின்கொளத்
தண்கமழ் கோடல் துடுப்பினக் காதலர்
வந்தார் திகழ்கனின் ரோள்.

தலைமகன் வரைவு மலிந்தது தோழி தலைமகட்குச்
. சொல்லியது

இ - ள். அஞ்சனம் போலக் காயாக்கள் மலர, குரு
கிலைகள் ஒண்டொடியுடைய நல்லார் முறுவல்போல அழகு
கொள்ள, குளிரந்த கோடல்கள் துடுப்புப்போலப் பூங்
குலையை யினுநிற்ப, நங்காதலர் வந்தார்; நின்னுடைய
தோள்கள் விளங்குவனவாக; எ-று. (க)

உஉ. மென்முலைமே லூர்த பசலைமற் றென்னுங்கொல் ?
நன்னுதன் மாதராய் ஈதோ நமர்வருவர்
பன்னிற முல்லை யரும்பப் பருவஞ்செய்
தின்னிறம் கொண்டதிக் கார்.

தோழி பருவங் காட்டித் தலைமகனை வற்புறுத்தியது

இ - ள். நின்னுடைய மெல்லிய முலைமேலேறிய
பசலை நிறம் என்னுங் கொல்லோ! நன்னுதலையுடைய
மாதராய்! நமர் ஈதோ வருவர்; பற்போன்றிருந்த நிறத்தை
யுடைய முல்லைகள்தாம் முகை யரும்பப் பருவத்தைச்
செய்து கண்டார்க் கினிய நிறத்தைக் கொண்டது இக்
கார்; எ-று. (உ)

MAHARAHOPADHYAYA

32. II V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
1909

உரு. சென்றார் வருவர் செறிதொடஇ காரிஃதோ

! வெஞ்சின வேந்தர் முரசி னிடித்துரறித்

தண்கடல் நீத்தம் பருகித் தலைசிறந்

தின்றையின் நாளை மிகும்.

இதுவுமது

இ - ள். நம்மைப் பிரிந்து போயினார் வருவர். செறி
தொடஇ! இக்காலம் கார்காலமா யிருந்தது. வெஞ்சின வேந்
தர் முரசுபோலிடித்து முழங்கித் தண்கடல் வெள்ளத்தைப்
பருகி மேன்மேற் சிறந்து இன்றையின் நாளை மிகும்
காண்; எ-று. (ரு)

உசு. செஞ்சுணங்கின் மென்முலையாய்! சேர்பசலை தீரிஃ
! வஞ்சினஞ் சொல்லி வலித்தார் வருகுறியால் [தோ
வெஞ்சினம் பொங்கி யிடித்துரறிக் கார்வானந்
தண்பெயல் கான்ற புறவு.

இதுவுமது

இ - ள். செஞ்சுணங்கினையுடைய மெல்லிய முலையாய்!
நின்னைச் சேர்ந்த பசலை நீங்குவதாகச் சூளுறவாகிய சொற்
களைச் சொல்லி நம்மை வற்புறுத்தினார். தாம் வருதற்குச்
சொல்லிய குறியால், வெஞ்சினத்தாற் பொங்கியதுபோல
இடித்து முழங்கிக் கறுத்த முகில்கள் தண்பெயலைப் புற
வின் கண்ணே யுகுத்தனவாதலால், காரிது; எ-று. (சு)

உரு. கருவியல் கார்மழை கால்கலந் தேந்த
வருகு மடமான் பிணையோ நெரும
உருவ முலையாய்! நங் காதல ரின்னே
வருவர் வலிக்கும் பொழுது.

இதுவுமது

இ - ள். கருவியின்ற கரிய மழை காற்றொடு கலந்துயர் தலால், முன் வெம்மையால் உருகும் மடமான்கள் தம்பிணையோடு உகளாநின்றன. நிறத்தைபுடைய முலையாய்! நங்காதலர் இப்பொழுதே வருவர். இக்காலம் நம்மைத் தேற்றுவியாநின்றது; எ-று. (௫)

உசு. இருங்கடன் மார்திய வேர்கொ ளெழிலி
கருங்கொடி முல்லை கவின முழங்கிப்
பெரும்பெய ருழப் பெயர்குறி செய்தார்
பொருந்த நமக்குரைத்த போழ்து.

இதுவுமது

இ - ள். பெருங்கடலைப் பருகிய அழகு கொண்ட முகில், கருங்கொடி முல்லைகள் அழகு பெறும்படி முழங்கிப் பெரும்பெயல் தாழாநிற்கப் பெயர்ந்து வருவேமென்று காதலர் குறி செய்தாராகலால், நமக்குப் பொருந்த அவருரைத்த காலமிது; எ-று. (சு)

உஎ. ஆய ரினம்பெயர்த் தாம்ப லடைதரப்
பாய முழங்கிப் படுகடலு ணீர்முகந்து
மாயிரு ஞால மிருள்கூர் மருண்மலை
சேயவர் செய்த குறி.

இதுவுமது

இ - ள். ஆயர்களினத்தை ஊரின்கண்ணே பெயர்வித்து ஆம்பற் குழலை மருவ, ஒலிக்குங் கடலுள் நீரை முகந்து பாக்க முழங்குதலான், மாயிரு ஞாலமெல்லாம் இருள் மிக்கு மயங்கும மலைப்பொழுது நம்மைப் பிரிந்து சேயராயினர் வருவதற்குச் சொல்லிய குறி; எ-று. (எ)

கச

திணைமொழி ஐப்பது

உஅ. அதிர்குர லேரோ டலைகடன் மாந்தி
முதிர்மணி நாக மனுங்க முழங்கிக்
கதிர்மறை மாலை கனைபெய ருழப்
பிதிரு முலைமேற் சுணங்கு.

பருவங் காட்டிய தோழி வற்புறுத்தியது

இ - ள். அலைகடலைப் பருகி அதிராநின்ற குரலினை
யுடைய உருமேற்றோடு முதிர்ந்தமணி நாகங்கள் வருந்தும்
வகை முழங்கி வெயில் மறைந்த மாலைப் பொழுது மிக்க
பெயல் தாழ்தலான், இவள் முலைமேற் சுணங்குகள் பிதிர்ந்
தாற்போல இனிப் பரக்கும்; எ-று. (அ)

உகூ. கோடலங் கூர்முகை கோளரா நேர்கருதக்
காடெலாங் கார்செய்து முல்லை யரும்பின
ஆறெலா நுண்ணறல் வார வணியிழாய்!
போதராய் காண்பாம புறவு.

இதுவுமது

இ - ள். காந்தளின் மிக்க அரும்புகள் கோளராவிற்கு
மாறாகக் கருதிக் காடெல்லாங் கார்ப் பருவத்தைச் செய்து
முல்லை அரும்புகளை யீன, வழிகளெல்லாம் நுண்ணிய அறல்
மணல் மேலொழுகுதலால், அணியிழையை யுடையாய்,
புறவினைக் காண்பாம் போதராய்; எ-று. (கூ)

கூய. | அருவி யதிரக் குருகிலை பூப்பத்
தெரியா வினகினை தீம்பால் பிலிற்ற
வரிவளைத் தோளி வருவார் நமர்கொல்
பெரிய மலர்ந்ததிக் கார்.

இதுவுமது

இ - ள். மலையருவிகள் வந்து முழங்க, குருகிலைகள்
பூப்ப, தெரிந்த ஆனினங்கள் இனிய பாலைப் பொழிய,
வரிவளைத் தோளினை யுடையாய்! நமர் வருவார் கொல்லோ?
பெரியவாயுள்ள அழகுகளை மலர்ந்தது இக்கார் ஆதலான்;
எ-று. (௨)

மூலை முற்றம்.

ச. ம ரு த ம்

கக. பழனம் படிந்த படுகோட் டெருமை
கழனி வினைஞர்க் கெறிந்த பறைகேட்
டுனழிந் தோடு மொலிபுன லூரன்
கிழமை யுடையனென் றோட்கு.

தலைமகள் வாயின் மறுத்தது

இ - ள். பழனத்தின்கட் படிந்த படுகோட்டினையுடைய
எருமை கழனியின்கட் டொழில் செய்வார்க்கு எறிந்த
பறை யொலியைக் கேட்டு வெருவி, அறிவழிந்தோடும் ஒலி
புனலையுடைய லூரன் என்றோட் குரிமையுடையன் என்னும்
இத்துணையே யமையும்; அவன் எனக்கு நல்குதல் வேண்
டுவதில்லை; எ-று. (௧)

கஉ. கணைக்கா னெடுமருது கான்ற நறுந்தா
திணைக்கால நீலத் திதழ்மேற் சொரியும்
பணைத்தாட் கதிர்ச்செந்நெற் பாய்வய லூரன்
இணைத்தா னெமக்குமோர் கோய்.

இதுவுமது

இ - ள். திரண்ட காலையுடைய மருதுகள் உகுத்த நறுந்
தாதுகள் ஒத்த தாளிணையுடைய நீலங்களின் இதழ்மேலே
சொரியும் பெருந்தாட் கதிரையுடைய செந்நெற் பரந்த வய
லூரன் பரத்தையர்க் கின்பத்தை இணைத்தலே யன்றி
யெமக்கு மோர் பசலை நோயினை யிணைத்தான்; எ-று. (உ)

ககா. கடையாயார் நட்பேபோற் காஞ்சினல் லூர!

வுடைய விளநல முண்டாய் - கடையக்
கதிர்முலை யாகத்துக் கண்ணன்னூர் சேரி
எதிர்நல மேன்றுகின் ரூய்.

தோழி வாயின் மறுத்தது

இ - ள். கீழாயினார் நட்பே போலக் காஞ்சி மாங்களை
யுடைய நல்லூரனே! என்றோழியுடைய இளநலமெல்லாம்
முன்பு நுகர்ந்தாய்; பின்னை அக்கதிர் முலையாகத்துக் கண்
ணையார் சேரிக்கட் சென்று மற்றவர் இளமை எதிர்
நலத்தை எதிரேற்று நின்றாய்; எ-று. (க)

ககா. செந்நெல் விளைவய லூரன் சிலபகற்

றன்னல மென்னலார்க் கீயா நெழுபாண !
பாரித்த வல்குற் பணைத்தோனார் சேரியுள்
வாரிக்குப் புக்குகின் ரூய்.

தலைமகள் பாணர்க்கு வாயின் மறுத்தது

இ - ள். செந்நெல் விளைகின்ற வயலிணையுடைய ஊரன்
முன்பு சிலநாள் தன்னலத்தை யானல்லாதார்க் கீயான்;
இப்பொழுது பாரித்த அல்குற் பணைத்தோனையுடைய பரத்
தையர் சேரியின்கண் மற்றவர் தலைமகற்கே நல்கும் வாரிக்

குப்புக்கு நின்று ஆராய்வாயாக; ஆகையால் பாண ! நங்கு
நின்றும் எழுவாயாக; எ-று. (ச)

கூரு. வேனிற் பருவத் தெதிர்மலரேற் றூர்துங்
கூனிவண் டன்ன குளிர்வயல் நல்லூரன்
மாணிழை நல்லா ரிளநல முண்டவர்
மேனி யொழிய விடும்.

இதுவுமது

இ - ள். வேனிற்காலத் தெதிர்நத மலர்களை ஏற்றுக்
கொண்டுதும் கூனிவண்டு போலுங் குளிர்வயல் நல்லூரன்,
ஆகலான் மாட்சிமைப்பட்ட இழையையுடைய நல்லாரின்
நலத்தை நுகர்நது மற்றவர் உடம்பினை ஒழியவிடும்; எ-று.

கூசு. செந்தா மரைமலருஞ் செய்வய னல்லூர ! [டாங்
நொந்தான்மற் றுன்னைச் செயப்படுவ தென்னுண்
தந்தாயு நீயே தரவந்த நன்னலங்
கொண்டாயு நீயாயக் கால்.

தோழி வாயில் நேர்வாள் கூறியது

இ - ள். செந்தாமரைகள் மலராரின்று செய்யப்பட்ட
வயல்களையுடைய நல்லூர ! நீ செய்த பிழைகட்கு நொந்தால்
நின்னைச் செய்யப்படுவ தென்னுள்ளதாம்? என்றோழி
நலத்தைத் தந்தாயு நீயே; தரவந்த நன்னலத்தைக் கொண்டா
யும் நீயே யாயினால்; எ-று. (சு)

கூஎ. பல்காலும் வந்து பயின்றுரையல் பாணகே
ணைச்சேர் வளவய லூரன் புணர்ந்தநா
ளெவ்வளைய மென்றோளே மெங்கையர் தம்போல
கல்லவரு ணுட்டமி லேம்.

பாணற்குத் தலைமகள் வாயின் மறுத்தது

இ - ள். பலபொழுதும் வந்து பயின்று சொல்லற்க,
பாணனே! கேட்பாயாக; நெற்செறிந்த வளவயலூரன் எம்
மைப் புணர்ந்த முன்னுளின்கண்ணும் எவ்வளையும் மென்றோ
ளேம்; எங்கையர் தம்மைப்போல நல்ல மடந்தையருள்
வைத்து அவனா லெண்ணப்பட்டிலேம்; எ-று. (எ)

கஅ. நல்வய லூர னலமுரைத்து நீபாண !

சொல்லிற் பயின்றுரைக்க வேண்டா பொழிதிரீ
யெல்லுநன் முல்லைத்தார் சேர்ந்த விருங்குந்தல்
சொல்லுமவர் வண்ணஞ் சேர்வு.

இதுவுமது

இ - ள். நல்ல வயலூரனுடைய நன்மை யெல்லாம்
காங்களே அறிந்து உரைக்க வல்லேம்; பாணனே! நீ
'சொல்லாற் பயின்றுரைக்க வேண்டா; இனி பொழிவாயாக;
நிறமிக்க நன்முல்லை மாலை சேர்ந்த இருங்குந்தலையுடைய
பரத்தையே சொல்லாநின்றாள், தன்மாட்டவர் காதலித்த
வண்ணத்தையும் எம்மாட்டுள்ள அவரது இகழ்ச்சியையும்;
எ-று. (அ)

கக. கருங்கயத் தாங்கட் கழுமிய நீலம்

பெரும்புற வாளைப் பெடைகதூஉ மூரன்
விரும்புகாட் போலான் வியனல முண்டான்
கரும்பின்கோ தாயினேம் யாம்.

வாயில் வேண்டிச் சென்றார்க்குத் தலைமகள் வாயின்
மறுத்தது

இ - ள். பெருங்கயத்த இடத்தின்கட் செறிந்த நீலங்
களைப் பெரும்புறத்தினையுடைய வாளைப்பெடைகள் கதுவு
கின்ற ஊரன் எம்மை விரும்பின நாட்போலான், எம்முடைய

வியனலத்தை முன்னே யுண்டான்; ஆதலான் இப்பொழுது கரும்பின் கோதுபோல வாயினேம்; எ-று. (க)

சும. ஆம்ப லணித்தழை யாரத் துயல்வருந்
தீம்புன லூரன் மகளிவ ளாய்ந்தத லுந்
தேமலர் நீலம் பிணையல் செறிமலர்த்
தாமரை தன்னையர் பு.*

இந்நிலத்தின்கண் இன்ன பெற்றியால் வருவாயாகவேனச்
சொல்லியது

இ-ள். ஆம்பலாற் செய்யப்பட்ட அணித்தழையும் ஆரமும் அல்குலின்கண்ணும் முலையின் கண்ணும் அசைந்து வருகின்ற தீம்புனலூரன் மகள் இவள், இவ்வூரின்கண் ஆய்ந்த நறுமலர் நீலம் ; பெண்பால்கட்டுச் சூடும் பூமாலை செறிந்த மலர்த்தாமரை மாலை அவள் ஐயன்மார்க்குச் சூடும் பூவாதலால் நீயும் தாமரை மாலையைச் சூடி வருவாயாக ; எ-று. (ய)

மருதம் முற்றும்

நெய்தல்

சக. நெய்தற் படப்பை நிறைகழித் தண்சேர்ப்பன்
கைகைஞும் கானலுட் கண்டநாட் போலானார்
செய்த குறியும்பொய் யாயின வாயிழையா
யையகொ லான்றார் தொடர்பு †

* நச்சினூர்க்கினியர் மேற்கோள் (தொல்—களா. து. ககசு)

† அருமை செய்து அயர்ப்பினும் என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுவர் சச்சினர்க்கினியர். (தொல்—கா. து. ககச)

அல்லகுறிப்பட்டுப் பெயர்ந்த தோழி தலைமகன் சிறைப்
புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச்
சொல்லியது

இ - ள். நெய்தற் படப்பை நிறைகழித் தண்சேர்ப்
பன் தாழை சூழ்ந்த கானலின்கண் நம்மைக் கண்ட முதனாள்
போலானாள் ; அவனாற் செய்யப்பட்ட குறிகளும் பிழைத்
தன. ஆயிழையாய்! அமைந்த நட்புச் செறிந்தன் றுகாதே
யிருப்பது ! எ-று. (க)

சஉ. முத்த மரும்பு முடத்தாண் முதுபுன்னை
தத்துந் திரைதயங்குந் தண்ணங் கடற்சேர்ப்ப!
சித்திரப் பூங்கொடி யன்னாட் கருளீயாய்
வித்தகப் பைம்பூணின் மார்பு.*

தோழி வரைவு கடாயது

இ - ள். முத்தம்போல வரும்பா நின்ற முடத்தாண்
முதுபுன்னையின்கண் வந்து தத்தா நின்ற திரைகள் துளங்கா
நின்ற தண்ணங்கடற் சேர்ப்பனே ; எழுதிய சித்திரப்பூங்
கொடி யன்னாட்கு நின்னருளினாலே நல்காய், வித்தகப்
பைம்பூணையுடைய நின் மார்பினை ; எ-று. (உ)

சங. எறிகுரு நீள்கட லோத முலாவ
நெறியிருக் கொட்கு நியிர்கழிச் சேர்ப்ப
னறிவரு வின்சொ லணியிழையாய் ! நின்னிற்
செறிவரு செய்த குறி. ௩

* 'வேண்டாப்பிரிவினும்' என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுவர்
நச்சினூர்க்கினியர். (தொல்—கள. து. ௧௧௪)

௩ நச்சினூர்க்கினியர் மேற்கோள். (தொல்—கள. து. ௧௨௩)

அல்லகுறிப்பட்டுப் பெயர்ந்த தோழி தலைமகன் சிறைப்
புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச்
சொல்லியது

இ - ள். எறி சுருவையுடைய நீள்கடலின் கண்ணுள்ள
வோதம் வந்துலாவ வரிவரியா யிருந்துள்ள மேனியை
யுடைய இரூக்கள் சுழன்று திரிதருஞ் சேர்ப்ப! நின்னறிவின்
கண் நீங்காதிருந்த இன்சொல் அணியிழையை யுடையாய்!
நின்மனையின் புறத்து அச்சேர்ப்பன் செய்த குறிகள் பல
காலுமுளவாகா நின்றன; எ-று. (ங)

சச. இனமீ னிருங்கழி யோத மூலாவ
மணிரீர் பரக்குந் துறைவ தகுமோ?
குணநீர்மை குன்றாக் கொடியன்னுள் பக்க
நினைநீர்மை யில்லா னொழிவு. *

தலைமகனைக் கண்ணுற்று நின்ற தோழி வரைவு கடாயது

இ - ள். இனமீன்களையுடைய இருங்கழியின்கண்ணே
வந்து ஓதங்களுலாவ நீலமணிபோன்ற நீர் பரக்குந் துறை
வனே! தருவதொன்றோ குணத்தன்மை குன்றாக் கொடியன்
னுள் திறத்து நினை யு நீர்மையன்றி யொழிதல் நினக்கு ?
எ-று. (ச)

சரு. கடல்கொழித் திட்ட கதிர்மணி முத்தம்
படமணி யல்கும் பரதர் மகளிர்
தொடலைசேர்த் தாடுந் துறைவவென் றோழி
யுடலு முறுநோ யுரைத்து.

* 'காதன் மிகுதி உளப்படக் களனும் பொழுதும் வரைகிலை
விலக்கியதில் அருளவேண்டும்' என்பதற்கு உதாரணங் 'காட்டுவர்
நச்சினூர்க்கினியர். (தொல்—கள சூ. ககச)

இதுவுமது

இ - ள். கடல் கொழித்துச் சிந்திய கதிர்மணி முத்தத்
தைப் படம் போன்ற அழகிய அல்குற் பரதர்மகளிர் மாலை
யாகச் சேர்த்து விளையாடும் துறைவனே; என் தோழி மறுகா
நிற்கும் தன்னுறு நோயை எனக்குரைத்து; எ-று. (ந)

சுசு. முருகியல் கரன லகன்கரை யாங்கட்
குருகின மார்க்குந் கொடுங்கழிச் சேர்ப்ப
மருவி வரலுற வேண்டுமென் ரோழி
வுருவழி வுண்ணோய் கெட.

இதுவுமது

இ - ள். நறுவிரை யுளதாகிய கானலையுடைய அகன்ற
கரையின்கட் குருகினம் ஆராதின்ற கொடுங்கழிச் சேர்ப்
பனே! பயின்று வருதலைச் செய்யவேண்டும் என்றோழி;
மாமைநிறம் அழியாதின்ற உள்ளத்தின்கண் நோயொழிய;
எ-று. (சு)

சுஎ. அணியூங் கழிக்கான லற்றைநாட் போலான்
மணியெழின் மேனி மலர்பசப் பூரத்
துணிகடற் சேர்ப்பன் றுறந்தான்கொ ரோழி
|தணியுமென் மென்றோள் வளை.

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லெடுப்பப்
பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியது

இ - ள். அணிந்த பூக்களையுடைய கழிக்கானலின்கட்
கண்ட அற்றைநாட் போலான்; மணியெழின் மேனியின்
கண் மிக்க பசப்பேறும் வகை துணிகடற் சேர்ப்பன் எம்மை
மிகவே துறந்தான் கொல்லோ? என் மென்தோள்வளைகள்
நீங்கா நின்றன; எ-று. (எ)

சஅ. கறங்குமணி நெடுந்தேர் கண்வா ளறுப்பப்
பிறங்கு மணன்மே லலவன் பரப்ப
வறங்கூர் கடுங்கதிர் வல்விரைந்து நீங்க
நிறங்கூறு மாலை வரும்.

தோழி தலைமகளை இரவுக்குறி நயப்பித்தது

இ - ள். ஒலிக்கு மணியையுடைய நெடுந்தேர்
டார் கண்ணினொளியை யறுப்ப, உயர்ந்த மணன்மேல்
அலவன் பரப்ப, வெம்மை மிக்க கடிய வெயில் கடிதாக
நீங்க, செக்கர் நிறமாக நிறமிக்க மாலைப் பொழுதின்கண்
நங் காதலன் வரும்; எ-று.

(அ).

சக. மயில்கொன் மடவாள் கொன் மாநீர்த் திரையுட்
பயில்வதோர் தெய்வங்கொல் கேளீர் குயில்பயிருங்
கன்னி யிளஞாழற் பூம்பொழி னேக்கிய
கண்ணின் வருந்துமென் னெஞ்சு.*

தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது

இ - ள். மயிலோ? மடவாளோ? மாநீர்த் திரையின் கட்
பயின்றுறைவதோர் தெய்வங் கொல்லோ? கேளீரே! குயில்
கள் கூவாநின்ற கன்னியிள ஞாழற் பூம்பொழிலின்கண்
அவரை நோக்கிய என்கண்ணினு மிக வருந்தாநின்ற தென்
னெஞ்சு; எ-று.

(க).

ரு. பவளமு முத்தும் பளிங்கும் விரைஇப்
புகழ்க் கொணர்ந்து புறவடுக்கு முன்றிற் ,
றவழ்திரைச் சேர்ப்பன் வருவான்கொ ரோழி
திகழுந் திருவமர் மார்பு. |

* நச்சினூர்க்கினியர் மேற்கோள். (தேரல் - களவியல், து: ௧௦௩)

பகற்குறிக்கட் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத்
தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி வரைவு் கடாயது

(இ) - ள. பவளத்தனையும் முதத்தனையும் பளங்கனையும்
கலந்து, பிறர் புகழ்க் கொண்டுவந்து, மனை சூழ்ந்த படைப்
பையை யணைந்த முற்றத்தின்கண் வந்து வழங்குகின்ற
திரையையுடைய சேர்ப்பன் விரைந்து வருவான் கொல்லோ
தோழி; முன்புபோலப் பொலிவழிந்திரா நின்றது அழ
கமைந்த மார்பும் பொலிவுடைத்தாய் இருந்ததாதலான்
எம்பெருமான் விரைந்து வருமென்று முற்கொண்டு நமக்கு
அறிவிக்கின்றதுபோலும்; எ-று. (ய)

நெய்தல் முற்றம்

திணைமொழி ஐம்பது

முற்றம்

அருஞ்சொல்லகராதி

அகவதல்—அழைத்தல்
 அஞ்சனம்—மை
 அடைதரல்—மருவல்
 அதர்—வழி
 அமை—மூங்கில்
 அலர்—பழிமொழி
 அலவன்—நண்டு
 அல்குதல்—தங்குதல்
 அறல்—கருமணல்
 அனுங்கல்—வருந்தல்
 ஆயர்—இடையர்
 ஆர்த்தல்—ஒலித்தல்
 இயை பொருள்—இயற்றும்

பொருள்
 ஈர்—குளிர்ச்சி
 உகளல்—குதித்தோடுதல்
 உடலல்—மயங்கல்
 உரறல்—முழங்கல்
 உரன்—அறிவு
 உரு—அழகு
 உரும—இடி
 ஊரன்—மருதநிலத்தலைவன்
 எயிறு—பல்
 எயினர்—வேடர்
 எல—பெண்பால்

முன்னிலை மொழி
 எல்—இரவு, வினக்கம்; 'எல்லே
 யிலக்கம்' தொல். இடை.
 சூ. உசுக.
 எழால்—புல்லூறு

எழிலி—மேகம்
 ஏ—பெருமை; 'ஏ பெற்றாகும்'
 தொல். உரி. சூ. ௩௦௪.
 ஏர்—அழகு
 ஏறு—உருமேறு
 ஏனல்—திணைப்புணம்
 ஐ-வியப்பு; 'ஐவியப்பாகும்';
 தொல். உரி. சூ. ௩௮௩.
 ஒங்கல்—மலை
 ஒதம்—அலை
 கணம்—திரட்சி
 கணா—கோதிடன்
 கணைக்கால்—திரண்டகால்
 கடி—புதுமை
 கடுவன்—ஆண்குரங்கு
 கதிர்—வெயில்
 கதுவதல்—கலத்தல்
 கயம்—குளம்
 கருவி—தொகுதி; 'கருவி
 தொகுதி' தொல். உரி. சூ. ௩௩௪.
 கலை—ஆண்மான்
 கல்—மலை
 கழுமல்—கலத்தல்
 களிற்று—ஆண் யானை
 கறங்கல்—ஒலித்தல்
 கனை—மிகுதி
 கன்னிஞாமுல்—பூவெடாத
 கொண்கை
 காய்வர்—கோயிப்பர்
 கால்—காற்று

காணல்—கடற்கரைச் சோலை

காணவர்—வேடர்

கான்ற—உகுத்த

கிழமை—உரிமை

குருகு—நீர்வாழ் பறவை

குருதி—உதிரம்

குருந்து—ஒருவகை மரம்

குறம்பு—பாலேநிலத்தூர்,

வேடர் வாழுமிடம்.

கூற்று—எமன்

கூனி—வளைவை உடையது

கைதை—தாழை

கொட்கல்—சுழல்

கொண்—பயனின்மைப் பொரு

ளுணர்த்தும் இடைச் சொல்

கோடல்—காந்தள்

கோடு—கொம்பு

கொளவை—பழிமொழி

சிறை—இறகு

சிறைப்புறம்—தாமிருக்கும்

இடத்தின் பக்கம்

சுணங்கு—தேமல்

செய்—கழனி

சேயவர்—அகலிடம் சென்றவர்

சேர்ப்பன்—நெய்தல் நிலத்

தலைவன்

ஞாழல்—கொன்றை

தலைசிறத்தல்—மேன்மேல் மிகு

தல்

துடி—உடுக்கை

துயல்வரல்—அசைதல்

துரத்தல்—செலுத்துதல்

தேர்தல்—ஆராய்தல்

தொடர்பு—நட்பு

தொடி—வளையல்

தொடலை—மாலே

நசை—விருப்பம்

நீத்தம்—வெள்ளம்

நீர்மை—தன்மை

படப்பை—நெய்தல் நிலத்தூர்

படைத்து மொழிகிளவி--இவ்

லாத ஒன்றைப் புனைந்து

மொழியும் சொல்

பம்பல்—ஒலித்தல்

பயிர் தல்—அழைத்தல்

பரதர்—நெய்தல் நிலமாக்கன்,

செம்படவர்

பழனம்—வயல்

பாங்கர்—பக்கம்

பாரித்த—பெரிய

பாறு—பருந்து

பிணங்கல்—நெருங்கல்

பிணையல்—மாலே

பிலிற்றல்—சொரிதல்

பிறங்கல்—உயர்தல்

புல்லாறு—ஒருவகைப்புள்

புறவு—முல்லைநிலம்

புலம்—பொன்

பெற்றி—தன்மை

பெற்றிய—பெரிய

மந்நி—பெண்குரங்கு

மலிதல்—மிகுதல்

மாரீர்—மிக்கநீர்

மாந்தல்—பருகல்

மாதழை—அழகு

முகை—அரும்பு

முடைத்தான்—வளைந்த அடி

முரண்—வலி

முரலல்—ஒலித்தல்

முருகு—மணம்

முழவு—மத்தனம்

முள் எயிறு—கூரிய பல்
முறி—தளிர்
முறுவல்—சிரிப்பு
யாழ்—வீணையில் ஓர் வகை
வஞ்சினம்—சூளுறவு
வரை—மலை
வரைவு—மணம்
வலந்த—சொன்ன
வறம்—வெம்மை
வாங்கல்—வளைதல்
வாரி—மிகுதி, மிக்க இன்பம்
வான்—ஒளி

விடலை—காலை
வித்தகம்—பொன்
வியன்—அகற்சி
விரை—வாசனை
விரைதல்—கலத்தல்
விறல்—மிகுதி
வீங்கல்—பெருத்தல்
வெதிர்—மூங்கில்
வெறி—வாசனை
வெற்பன்—குறிஞ்சிநிலைத்
தலைவன்

19

க. சொல்லுகாரம்—சேனாபதியம்

இந்தஞ்சு கோவைவாய், தச்சித்திக்கையர், இளம்பூதர்
மரபு பவர் உரை எழுதி வந்தியினர், கோவைவாய் எழுதிய
உரையே தன் மொத்தமென்று ஸ்ரீ சிவநாத பாரதிக்கு பெரிதும்
பெரிதெனினார். தஞ்சாவூர் இது முகவராகத் தச்சிடப்பட்டிருந்தது.

சமீபத்துக்குள் பங்கு வர ஏடில் சமூகம் கவனத்தால் திருத்தி வந்ததிருந்த பரிசீலனைகளினால் பரம்பரைப் பங்காளிக் குழு புதிய முறையில் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. இந்த உயர்வுத சிவகாசி கவுன்சில் முத்தரப்பினர் பெரிய எழுத்துக்களில் கவனமாக கவனம் திருத்தராய் அங்கீகரிக்கிறது. இரண்டு தொழிலாளர் பெயர் கவனம்.

இதன் விவரம் பின்வருமாறு:

ச. இனியவை அறிபது மூலமும் உணர்பும்

இப்பொழுதில் புத்தர் கோயிலில் இவ்வாறு வந்த இளந்தென்
தலைநாட்டில் இருந்து வெளியேறக்கூடாது என்று, இதன் கண்பொருள்
பெய்தியபொழுதில் அப்பொழுது அக்கிரமம் பத்தனாவது, விவரம்
வந்தால் பத்தினர் அருள்வந்திருக்கின்றனர். அல்லது 5.

இந்த நூல்தான் புகழேந்தியாள், 174 மொழிகளை
கொண்டதன் மூலமாக, 'மொழிபெரும் புகழேந்தி' என்ற
தனிச் சொல் உண்டாகியது. இவ்வில் பெருமையானவரை அழைக்க
உம், இது மிகுந்த சிறந்த புகழ்பெற்றவரைய் அழைக்கப்படும்
தொழுவில் குறிப்பாகவும், இவர்களைக் குறிப்பாகவும், சான்ற நூல்
தான் மொழிபெரும் புகழேந்தி என்ற கவி நயம்.

10-10-1944

James A. G. ...

